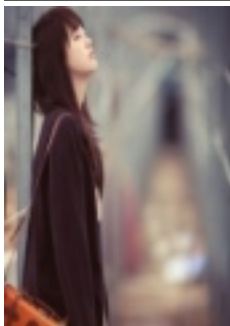

Phía Sau Giảng Đường

Contents

Phía Sau Giảng Đường	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10 The End	22

Phía Sau Giảng Đường

Giới thiệu

Truyện kể về mối tình của cô sinh viên Kim Uyên và thầy giáo chủ nhiệm của mình. Kim Uyên xuất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phia-sau-giang-duong>

1. Chương 1

Phía sau giảng đường (P1)

Sưu tầm

Tô Kim Uyên buồn chán bước ra khỏi văn phòng khoa. Cô có cảm giác như đời sinh viên của mình đã đến ngày phải kết thúc. Cô không thể trả nợ các môn học với số lượng ngày nghỉ vượt quá mức cho phép và bị đình chỉ thi. Cô càng không còn tâm trạng nào nữa cho việc mỗi ngày phải dậy thật sớm, đeo ba lô và đạp xe tung tăng tới trường như những năm tháng trước.

Nhìn những nụ cười tươi rói của các cô cậu sinh viên khác, Kim Uyên nhếch đôi môi cong cớn của mình ra về khinh thường. Những cô chiêu cậu ấm chỉ biết ăn uống no say và vác cặp tới giảng đường nằm ngủ gục cho đến hết giờ thì giải tán. Hay những kẻ mọt sách ngồi liên miên cả vài giờ đồng hồ trên thư viện không biết cảm giác “chán ngán” sách vở, chữ nghĩa là gì. Cô cảm thấy mình già hơn họ, thế giới mà cô phải sống dường như không còn thuộc trong môi trường giáo dục này nữa. Và cô nghĩ tới việc mình sẽ nghỉ học hoặc lên phòng quản sinh nài nỉ xin làm đơn trình bày lý do và ký tên vào tờ cam kết sẽ hoàn thành học phí ngay trong thời gian này.

Kim Uyên trở về căn phòng trọ mười mấy mét vuông của mình nằm trong một khu ổ chuột của làng sinh viên. Cô ném mình xuống giường và chỉ muốn ngủ một giấc cho quên tất cả mọi thứ đang diễn ra. Kiều Trang, cô gái ở cùng phòng trọ, đưa đôi mắt lơ đãng nhìn về phía chiếc nệm đang mỗi lúc một lún sâu thêm, kèm với những tiếng kêu cọt kẹt thỉnh thoảng lại phát ra do những cái trở mình đầy khó chịu từ Kim Uyên.

Sau bữa cơm trưa với vài ba trái cà muối mặn đắng và thìa canh cua không mấy ngon lành, Kim Uyên nhìn Kiều Trang, đôi mắt cô cố giữ vẻ ráo hoảnh:

- Tao phải nghỉ học thôi mày à. Tao chưa hoàn thành học phí lại thêm việc đình chỉ thi vài môn ở kỳ này. Tao chịu hết nổi rồi.

- Mày suy nghĩ kĩ chưa? - Trang ngẩng đầu nhìn Uyên, cô tỏ vẻ cảm thông với người bạn cùng phòng.

Uyên và nốt miếng cơm trong bát, nhai trệu trạo cho qua bữa. Cô không gật đầu, cũng không phủ định.

- Tao hết đường tiến rồi, cũng chẳng còn đường lui nữa mày à.

Trang không nói gì, buông bát đĩa xuống chiếc mâm bằng nhôm đã méo mó mang đi rửa.

Sau bữa trưa hôm đấy, hai cô gái cùng phòng dường như tách biệt thành hai thế giới khác biệt. Điều ngăn cản duy nhất cho tình bạn suốt ba năm qua đó là vấn đề học thức. Kiều Trang không muốn thân thiết với người không còn đi học, không được dạy dỗ, không được tiếp xúc với những mảng giáo dục trình độ cao. Kim Uyên cũng tỏ ra chẳng còn mặn mà gì với cô gái nửa quê mùa, nửa thành thị và không biết coi trọng tình bạn trong lúc gặp phải khó khăn. Họ hạn chế tiếp xúc với nhau, người đi sớm, kẻ về muộn với cái thái độ đứng đưng nhất trần đời.

Kim Uyên ngần ngẫm bước vào cổng trường Đại học, tiến về khoa Quản trị kinh doanh mà cô đang theo học. Tuấn - thầy giáo chủ nhiệm của cô nhận lấy xấp giấy với những tờ đơn trình bày chi chít chữ. Anh ngạc nhiên hỏi:

- Em không thích học hay là vì lý do khác?

Kim Uyên nhìn Tuấn, khuôn mặt cô dường như không biểu lộ một cảm xúc gì. Việc xưng hô thầy - trò với anh ta thì có vẻ hơi quá so với lứa tuổi. Thầy Tuấn hơn cô sáu tuổi, đây là lớp đầu tiên anh được bàn giao chủ nhiệm ngay sau ngày ra trường. Những cô sinh viên năm cuối đang ở độ tuổi đẹp nhất của người con gái đôi lúc cũng khiến trái tim anh xao xuyến. Trong đám sinh viên ấy, Tuấn đặc biệt có tình cảm với cô nữ sinh xinh đẹp Tô Kim Uyên.

Kim Uyên mang vẻ đẹp lạnh lùng, đôi mắt sâu hun hút và thường nhìn anh bằng ánh mắt vô cảm, trống rỗng. Trong ánh mắt ấy, nửa tôn trọng nửa thờ ơ, nửa yêu mến nửa phớt lờ.

Cô kéo chiếc ghế và ngồi xuống theo lời mời của Tuấn. Cô nhìn anh và đáp khẽ.

- Thầy muốn em nói thật hay chỉ là một lý do đại khái nào đó như chán học và thèm được đi chơi.

Anh “hừm” một tiếng và nhìn cô. Cô gái này thì có gì mà khiến anh phải mê mẩn ngắm nhìn cơ chứ? Đôi lông mày tia mảnh bên cao bên thấp. Ánh mắt vô hồn không cảm xúc như nhắc nhở đối phương khi nhìn vào: “Hãy tránh xa tôi ra”. Tóc mái cắt ngắn, phần đuôi lại dài mượt tới tận hông...

Tuấn bật cười thành tiếng:

- Nhìn em thật tẻ.

- Em chưa bao giờ muốn chứng tỏ mình là người con gái quyền rũ cả, nhất là trước mặt thầy. -Kim Uyên ngẩng đầu nhìn anh, cô đáp lại bằng giọng thờ ơ.

- Ý em là trông tôi rất tệ ư?

Bờ môi cong cớn của cô khẽ nhếch lên vẻ hời hợt:

- Em không biết. Em chưa bao giờ thích một người đàn ông nào cả.

Tuấn hoàn toàn không bắt ngờ khi nghe được câu trả lời này từ phía cô. Kim Uyên lạnh lùng đến mức tỏ vẻ thờ ơ trước một người như anh kia mà. Ý anh đang nghĩ trong đầu là, thời sinh viên anh được các bạn sinh viên trong trường phong cho danh hiệu hotboy, vậy mà vẻ đẹp đó cũng trở nên vô nghĩa đối với Tô Kim Uyên?

- Em nói lý do chính xác đi.

Kim Uyên cười nhạt. Nói ra thì được gì cơ chứ? Thầy sẽ hóa thành ông bụt và giúp cô hoàn trả học phí lên đến cả chục triệu đồng à? Cô chẳng buồn kể lễ hoàn cảnh gia đình khó khăn hay việc phải nghỉ học để đi làm thêm phụ giúp gia đình. Tóm lại cho từng đấy lý do thì cũng chỉ quy về một kết quả duy nhất.

- Em nghĩ mình không đủ kiến thức để vượt qua kỳ thi và tiếp tục hoàn thành kỳ học tới này.

Tuấn tròn mắt ngạc nhiên. Anh nghĩ thầm trong bụng: “Con nhỏ này nó đang giỡn mình đấy à? ”. Kim Uyên thấy anh im lặng, cô bèn nói tiếp:

- Ý em là, em đang nợ môn và không có tiền để học lại.

- Em có muốn tiếp tục học để lấy bằng không? Năm cuối rồi, sẽ rất uống phí nếu em nghỉ đấy.

Cô ngẩng đầu nhìn anh. Cô đã quá quen với những câu chuyện nhan nhản trên báo như ” Thầy giáo gạ tình, sinh viên lấy điểm ” rồi. Cô hỏi thẳng thừng

- Thầy muốn gì ở em?

Tuấn chưa kịp trả lời thì những giáo viên khác vừa hết giờ dạy đã mở cửa văn phòng bước vào. Kim Uyên biết bây giờ không phải là lúc thuận lợi cho việc trao đổi điểm số của từng môn học lại. Cô nhìn anh không chớp mắt:

2. Chương 2

- Em có thể gặp lại thầy vào lúc nào?

- Chiều nay tôi phải lên lớp rồi.

Tuấn trả lời thành thật chứ không hề có ý gì khác nhưng Kim Uyên thì khác. Cô nhếch đôi môi cong lên một chút trước câu trả lời trung thực của anh. Đường như cô tỏ ra mình là người cứng rắn và hiểu rõ mọi lời nói ẩn dụ của đàn ông. Cô thay đổi thái độ, cặp mắt trở nên “mềm ướt” hơn ban đầu:

- Em sẽ gặp lại thầy vào tối nay.

Dứt lời, cô nhanh chóng bỏ đi.

Càng nghĩ đến tương lai, Uyên càng cảm thấy bất lực (Ảnh minh họa)

Kim Uyên gõ rất nhẹ vào cánh cửa:

- Thầy Tuấn... thầy Tuấn...

Buông cây viết đỏ và lấy cuốn sách dày đè lên xấp bài dự thi của học sinh đang chăm đờ. Anh mặc vội chiếc áo phông và bước về phía cửa.

- Sao em biết nhà tôi ở đây mà đến?

Kim Uyên chỉ mỉm cười và tiến vào nhà. Cô liếc nhìn mọi thứ xung quanh căn phòng và bàn làm việc đang thấp sáng đèn. Cô nói:

- Phòng ở của thầy rất gọn gàng và ngăn nắp.

Tuấn “ừ” một tiếng rồi đóng cửa lại.

- Em uống nước ngọt hay nước lọc?

Kim Uyên vẫn không nhìn anh. Cô ngồi vào bàn làm việc của anh và nhìn mọi thứ, chính xác là xấp bài thi anh đang chấm điểm dở. Cô nghĩ mình được một điểm hay hai điểm nhỉ? Cô cười thầm rồi hỏi băng quơ:

- Thầy sống ở đây một mình à?

- Ừ, ba mẹ tôi ở gần đây nhưng tôi thích tự lập.

- Ừm. Chính xác là gia đình thầy rất có điều kiện.

- Cũng gần như vậy.

- Em cũng đã từng mơ mình sẽ được nhập hộ khẩu tại thành phố này...

Tuấn cười mỉm và mang ly nước lọc đến bên bàn làm việc mời cô uống nước. Kim Uyên nói lời cảm ơn rồi nhìn anh trong thoáng giây và kèm theo nụ cười nhạt nhẽo. Anh cảm thấy vô cùng bức bối:

- Này, Kim Uyên! Bỏ cái thái độ dừng đứng đó đi. Bộ em nhìn tôi giống một con cóc ghẻ đáng ghét lắm à?

Kim Uyên bật cười, nụ cười lúc này tròn trịa, tươi rói đầy mê hoặc. Tuấn nhìn cô, ánh mắt anh trở nên mơ màng...

- Thầy thấy em cũng đáng ghét lắm ạ? - Kim Uyên lém lỉnh hỏi thầy.

- Ừ.

Tuấn trả lời rồi ngồi xuống cạnh cô. Anh với tay lấy cây viết đỏ và tiếp tục công việc của mình. Kim Uyên vẫn lặng thinh ngắm nhìn anh. Cô thấy anh thật ngu ngốc. Nói chính xác là anh giả tạo vô cùng. Anh thừa biết là cô tới đây với mục đích gì rồi cơ mà. Cô hét lên:

- Thầy bị làm sao đấy?

Anh ngẩng đầu nhìn cô, đôi chân mày nhíu lại, nhẹ nhàng nói:

- Em bị làm sao vậy?

Cô dùng dùng trở lên giận dữ. Anh lại nhíu đôi môi đầy khiêu khích của mình. Cô trả lời cụt lủn:

- Chẳng làm sao cả.

Tuấn là thầy giáo mà. Anh thừa hiểu tâm lý và những gì cô đang nghĩ trong đầu. Anh chỉ muốn xem sự ngạo mạn và lạnh lùng của cô tới đâu mà thôi. Mặt khác, anh không muốn cô học trò này nghĩ rằng mình chủ động tấn công cô ta với ý định “đổi tình lấy điểm”.

- À mà lúc trưa, em hỏi tôi muốn gì ở em phải không?

Kim Uyên nhìn anh. Nét mặt cô thay đổi hoàn toàn. Cô gật đầu trước câu hỏi đó. Cô đang mong một câu trả lời hết sức lịch sự, không ngôn từ nhạy cảm, không hành động suồng sã...

- Muốn em...

Anh dừng lại. Anh định nói tiếp rằng mình muốn cô đi học, muốn cô cố gắng, muốn cô đừng bỏ cuộc. Nhưng anh bỏ lửng câu nói, anh muốn chơi trò mèo vờn chuột với cô thêm một lúc nữa...

Trong khi đó, Tô Kim Uyên lại thở vội, những hơi thở gấp gáp khiến tim cô đập thành thịch. Cô biết ngay mà, anh ta là thầy giáo thì cũng như những gã đàn ông khác mà thôi. Cô hỏi trắng trợn:

- Em sẽ được gì sau điều thầy “muốn”?

“Trời ơi. Cái cô nhóc này. Có thật là cô ta chưa có bạn trai hoặc chưa từng biết yêu đương là gì không vậy?”
- A nh nghĩ bụng rồi quay sang nhìn cô. Anh khom người một chút và ghé đầu mình sát về phía cô.

Kim Uyên ngấm nghiến mắt, đôi môi bặm chặt. Anh giữ lấy đôi vai run rẩy của cô. Hơi thở nóng hổi từ anh phả lên làn da mặt khiến cô càng mất bình tĩnh.

Một phút, hai phút vội trôi qua...

Liệu giữa thầy Tuấn và cô nữ sinh Kim Uyên có nảy sinh tình cảm với nhau hay không? Hãy đón đọc Phần 2 ” Phía sau giảng đường ”

3. Chương 3

Phía sau giảng đường (P2)

Sưu tầm

Kim Uyên hé hé mắt sau khi tưởng tượng về nụ hôn đầu đời với “loài cóc ghẻ”. Khuôn mặt anh gần như áp sát vào khuôn mặt cô. Đôi mắt anh vẫn nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng nhất có thể. Anh thì thào:

- Nụ hôn của “loài cóc ghẻ” sẽ như thế nào đây ta?

“Tên cóc ghẻ chết tiệt. Anh đang đi guốc trong bụng tôi đấy à?” - Cô bặm môi nghĩ ngợi. Nhưng cô phải thừa nhận một điều, đôi mắt anh đẹp vô cùng, sống mũi cao thẳng đứng trông rất tây, cả đôi môi mỏng thường hay nhếch sang một bên nữa... Anh trông thật giống với những ca sỹ, diễn viên hơn là trong vai trò của người thầy giáo.

- Em có muốn thử không? - Anh hỏi tiếp.

Cô nhắm mắt lại như chờ đợi anh. Sau hai giây, cô tránh nụ hôn chưa sẵn sàng. Cô cất giọng, vô cùng run rẩy:

- Em sẽ được gì sau điều thầy “muốn”?

Tuấn thở hắt ra. Anh buông cả hai tay khỏi người cô. Tình cảm lúc này anh dành cho cô là thành thật. Nhưng hễ cứ mở miệng ra là cô hỏi về việc mình sẽ được nhận lại những gì. Điều đó khiến anh vô cùng giận dữ.

- Em nợ học phí và cần học lại bao nhiêu môn?

- Bấy ạ!

- Ừm...

Anh quay người lại bàn làm việc. Anh cầm lại cây viết đỏ và lấy một bài thi của sinh viên ra để trước mặt... Đường như anh không tài nào tập trung nổi...

Kim Uyên để ly nước lọc xuống dưới và đặt đầu mình nằm nghiêng xuống bàn. Cô muốn nhìn ngắm “con cóc ghẻ” này thật kỹ thêm một lúc nữa. Dưới ánh đèn sáng chỉ tập trung ở một góc phòng, cô giống như người vợ nhỏ ngoan ngoãn nhìn chồng làm việc. Cô nói khẽ.

- Lúc tập trung làm việc, trông thầy thật sự quyến rũ.

Anh quay sang nhìn cô và đưa tay lên phía trước gạt những lọn tóc xõa ra trước mặt sang bên vành tai của Kim Uyên. Mép cạnh của chiếc bàn làm việc ép sát khiến vòng một của cô bị đẩy lên cao trông rõ cả đường rãnh ngực. Anh tiến lại phía cô và hôn lên vầng trán.

- Em cũng vậy!

Nụ hôn từ trán lướt xuống đôi mắt hơi có vị mặn tới bầu má thơm mềm và đôi môi có mùi son của vị dâu tây. Rất khó khăn, đôi môi anh mới có thể cuốn được đôi môi cô cùng hòa vào nụ hôn không còn phải là tình cảm thầy - trò nữa. Nụ hôn như dần sâu hơn...

Anh đặt Tô Kim Uyên nằm ngay ngắn lên giường. Anh nghịch vài sợi tóc ở phần mái đang phủ lên mặt của cô. Anh cảm nhận được cô đang rất căng thẳng song vẫn cố kiềm chế để không biểu lộ điều gì.

Dường như anh không nóng vội và tỏ ra là một tên yêu râu xanh như cô vẫn nghĩ. Anh lấy một chai bia trong tủ lạnh kê ở ngay góc phòng ngủ. Anh hỏi cô có cần phải uống một chút không? Cô do dự rồi lại gạt đầu. Cô đã từng nghe những người bạn gái cùng lớp nói về lần đầu tiên của họ thực sự rất kinh khủng. Dù sao thì cô cũng cần lấy lại bình tĩnh và nên có một chút hơi men. Bằng không, chỉ cần anh tiến lại sát khuôn mặt cô, hơi thở nóng hổi phả ra như ve vuốt làn da cũng đủ làm cô lo lắng, sợ sệt.

Cô với tay nhận lấy chai bia đã được bật nắp và ngửa cổ uống một hơi dài. Những giọt bia rót ra tạo thành hàng chảy lướt xuống cổ, thấm qua lớp áo sơ mi rồi chạy lần sâu theo đường rãnh ngực. Vẻ đẹp quyến rũ từ cô càng thêm khiêu khích. Kim Uyên đang dần thả lỏng mình và nhìn anh chăm chú hơn.

Dưới ánh đèn dịu dàng, anh nở một nụ cười bí hiểm. Anh tiếp tục đổ dầu vào ngọn lửa đang cháy âm ỉ trong lòng cô. Anh ghé sát vào mặt cô. Ánh mắt anh mơ màng mà sâu hun hút. Anh vừa ghì chặt hai vai cô vừa hôn vành tai thơm mềm...

- Anh muốn...

Kim Uyên ngửi thấy mùi cơ thể anh ngày càng nồng nàn, mùi xác thịt mằn mặn mà chưa bao giờ cô được biết đến. Cô nghĩ tới nỗi khát khao như sẵn sàng dâng hiến vô điều kiện. Phút yếu lòng làm cô mất đi sự tỉnh táo... Ánh mắt cô cũng khép lại mơ màng...

Cánh cửa sổ va đập vào nhau sau cơn gió thốc mạnh vào trong phòng. Kim Uyên vùng người dậy khiến anh bị mất đà và té ngã xuống dưới đất. Cô buộc phải phủ nhận thứ tình cảm mãnh liệt đang cuộn dâng trong lòng mình...

- Em xin lỗi... Em muốn hỏi là...

- Em sẽ được gì sau điều thầy “muốn” phải không? - Tuấn ngắt lời, cảm giác hụt hẫng đè nặng lên đầu anh.

- Em...

Cô lúng túng giữ lấy bờ vai anh đang dần tách ra khỏi người mình... nhưng không kịp, anh đã quay người qua một bên. Sự dịch chuyển của anh khiến cô cảm thấy nửa cơ thể của mình bị lạnh đột ngột.

Sau một hồi lặng im. Hành động của anh trở nên thô bạo hơn lúc ban đầu. Anh không còn dịu dàng như trước nữa... Ánh mắt anh cũng không còn nhìn cô say đắm như khúc dạo đầu. Anh giữ chặt lấy phần gáy tóc cô, nụ hôn xen cả tính bạo lực khiến đôi môi tưởng chừng như đã ướt mềm bởi những yêu thương mãnh liệt lúc này vội đau rát. Cô để mặc sự cào xé trong lòng anh. Cô để mặc cơn đau đang dần dần bao trùm lấy cả tâm hồn mình...

Tuấn cảm nhận được sự thờ ơ và không hề muốn “hợp tác” từ phía Kim Uyên. Anh vội buông người cô ra và nằm vật xuống giường.

- Em về đi. Khuya rồi...

- Em...

- Anh muốn hôn em... Đủ rồi... Em còn bảy môn học đúng không?... Được rồi... Và giờ thì về đi... - Anh nói từng câu một. Và anh không hề nhìn về phía cô.

Kim Uyên nhồm người dậy, khẽ nhích gần lại bên anh. Cô áp môi mình vào bên má anh. Lần đầu tiên chủ động, đôi môi cô áp sát vào da thịt khiến cô không tránh khỏi sự run rẩy, vụng về và cả lung túng... Cô nghĩ mình nên dừng lại. Cô không thể tiếp tục khi mình chưa sẵn sàng. Cô ý thức được bản thân và ý thức được cả con đường học vấn đang dang dở trước mắt... Nghĩ đến đây thôi, nước mắt cô không tài nào cầm lại được.

Anh không lau nước mắt giùm cô. Anh ngồi thẳng lưng dậy sau những giây phút yêu đương tưởng chừng như quên hết mọi thứ trên đời. Anh vội bước xuống giường. Trông cô lúc này thật đáng thương.

- Em ngủ lại đây đi. Tôi ra phòng khách.

Anh bước đến cửa và quay đầu lại:

- Thật may là tôi vẫn chưa làm bung một chiếc khuy áo nào của em...

Anh khép cánh cửa lại. Anh lấy di động và bước ra ngoài khoảng sân trước nhà. Anh gọi điện cho ai đó và nói liên tiếp như một người đang tập hùng biện trước khi bước tới đám đông. Sau lớp kính cửa sổ, lời nói của trái tim như khẳng định với Kim Uyên rằng: “Linh hồn anh đã quyện hòa và sưởi ấm linh hồn cô”.

Cô nép mình sang bên, men theo vách tường và trở lại chiếc giường với phần chăn gối đã hơi nhăn nhúm.

Ba giờ sáng, Kim Uyên choàng tỉnh sau giấc mơ kỳ quái đã làm cho hai bàn tay cô đầm ướt mồ hôi. Cô trở ra phòng khách và khụy gối xuống sàn nhà. Cô nhìn anh tiến lại và nhìn anh gần hơn, nơi chiếc ghế sofa anh đang ngủ. Bàn tay cô lướt dọc khuôn mặt anh, xuống cổ, tới bờ ngực trần và nghe từng hơi thở phả ra đều đều rất nhẹ. Cô nằm xuống kế bên anh, gối đầu lên cánh tay săn chắc của anh, nép khuôn mặt mình vào bờ ngực trần đang liên tiếp nhấp nhô cùng hơi thở ấm nóng.

Anh tỉnh dậy trong giấc ngủ chưa sâu. Anh ôm gọn cô vào lòng mình. Vòng ôm siết chặt lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô nhưng hai môi hôn lại không buồn tìm về nhau nữa...

Hai người ngủ trong vòng tay nhau, hơi thở quyện hòa vào nhau và cùng tìm về một thiên đường trong mơ...

4. Chương 4

Phía sau giảng đường (P3)

Sưu tầm

Tuấn lững thững đi dọc ngoài hành lang. Ít bia và sự giận dữ từ đêm qua khiến đầu óc anh đau gần như tê liệt. Anh không hề biết Kim Uyên đã biến mất khỏi vòng tay anh từ lúc nào? Anh nhớ đêm qua khi cô chủ động nằm trong vòng tay anh ở ngoài ghế sofa, cô vẫn còn ve vuốt, nhìn ngắm anh một lúc lâu trước khi đi ngủ.

Tuấn bước vào lớp, tâm trạng anh căng thẳng nên công việc giảng dạy chẳng mấy nhiệt tình. Tiết học của giáo viên chủ nhiệm có khác, lớp đông như kiến. “Sinh viên bây giờ chỉ sợ điểm danh thôi, chứ tinh thần tự học thì vô cùng kém”. Anh ngấm bụng rồi đưa tay ra trước đám sinh viên cao lớn sừng sững: “Chào các em!”.

Bước vào đại học, để có được một bầu không khí im phăng phắc như buổi học hôm nay thật khá hiếm. Các sinh viên chủ yếu đến trường khi đó là môn của giáo viên chủ nhiệm và điểm danh, hay môn học chuyên ngành và tên tuổi của giáo viên đó phải có tiếng khắt khe, không ngần ngại việc đánh rớt sinh viên dù điểm phần môn học chỉ thiếu 0,1.

Anh gọi lớp trưởng và yêu cầu điểm danh ngay khi lớp đã ổn định trật tự lại. Cả lớp nháo nhào vì hành động này của thầy giáo. Bởi từ trước tới nay, anh chỉ điểm danh sau giờ ra chơi hoặc cuối buổi học. Rất nhiều sinh viên ngủ nướng bây giờ đã nhìn thấy bình minh đâu, hướng hồ là việc nghe thấy tên mình trong dãy danh sách đang được đánh dấu vắng mặt kia?

Anh nhìn xuống lớp và không bỏ sót một bàn học nào, một gương mặt nào... Anh nhìn thấy Kiều Trang kia rồi nhưng Tô Kim Uyên thì không... Anh lại giận dữ và cảm thấy cơ thể mình đang nóng bừng bừng lên chỉ vì một con nhóc luôn nghĩ mình là “loài cóc ghê”.

Anh biết mình không thể tiếp tục đứng trên bục giảng ngày hôm nay. Một sức mạnh chết tiệt vô hình nào đó đã hút cạn hơi thở của anh. Cảm giác mơ hồ trào tới làm tim anh đau nhói. Anh gọi các sinh viên lên bảng chữa bài tập khó. Anh để các sinh viên tự trao đổi kết quả bài làm với nhau. Một vài sinh viên cũng không ngần ngại lên phía bàn giáo viên và yêu cầu anh trực tiếp hướng dẫn. Anh thở hắt ra, đọc lướt đề bài và cầm cây viết nguệch ngoạc vài công thức như kiểu đưa cho bạn chìa khóa và việc còn lại là hãy tự tìm cách vào lục tung căn nhà.

Kiều Trang ôm một chồng đề cương vừa đi photo về. Cô ái ngại nhìn Tuấn:

- Thầy Tuấn? Thầy không được khỏe ă?

Anh lắc đầu. Nụ cười dù không mấy tươi tắn nhưng luôn có sức hút đặc biệt với Kiều Trang.

- Thầy không sao. Cám ơn em. Cảm gió ý mà. Em phát đề cương ôn tập cuối kì cho các bạn trong lớp đi.
- Vâng.

Buổi học nặng nề cuối cùng cũng chấm dứt. Sinh viên thì bàn tán xôn xao vì thái độ kỳ lạ của thầy chủ nhiệm. Đám sinh viên nữ vẫn tùm năm tùm bảy thì thảo luận rằng: " Về đẹp có phần mệt mỏi của thầy vẫn cực kỳ quyến rũ... ". Kiều Trang nín lặng. Cô khoác ba lô ra phía sau lưng và đứng nhìn Tuấn từ phía xa. Từng bước đi của Tuấn vô cùng nặng nề...

Rốt cuộc thì cũng chẳng ai hiểu chuyện gì đã và đang diễn ra.

Khi Kiều Trang lên xe máy hướng về lối cổng trường, Tuấn cũng bám theo cô và giữ một khoảng cách nhất định. Kiều Trang vừa trở về phòng là cô vội gặm bánh mì khô và soạn sách vở để chuẩn bị ôn học chiều nay. Cô hằng giọng hỏi:

- Mày không định đi học tiếp thật đấy à?

Kim Uyên ngẩng đầu nhìn cô bạn cùng phòng với vẻ quan tâm chẳng mấy nhiệt tình. Kiều Trang dõ giọng hỏi qua quýt với cô, chứ nào có bận tâm gì? Kim Uyên lại tiếp tục với những cuộn len đủ màu trong giỏ mây, đôi tay đưa mũi đan nhanh thoăn thoắt. Cô trả lời thành thật:

- Tao đang gắng làm cho xong chỗ này. Nếu chiều nay kịp thì giao hàng cho bà Sáu. Tháng này có vẻ làm ổn hơn tháng trước, tao gửi một phần về ẹ cắt thuốc, còn lại nếu đủ thì nộp học vài môn và trả nợ.
- Mày chờ đến ngày kia được không? Hôm đó, ba tao mới gửi tiền vô tài khoản, rồi tao ày mượn.

Kim Uyên không tránh khỏi những ngạc nhiên trước thái độ kiêu nửa đùa nửa thật này. Cả tuần qua, Kiều Trang đâu có thêm nói chuyện với cô quá năm câu đâu, sao bỗng dưng hôm nay lại đối xử tốt với cô như vậy chứ? Kim Uyên cười trừ cho qua chuyện:

- Thôi mày à. Cùng là sinh viên cả thì làm gì có dư dả mà ượn. Mày cứ giữ lấy mà phòng thân. Vả lại, mày ột đứa như tao mượn thì biết đến bao giờ mới lấy lại được?
- Thôi thôi. Chuẩn bị mà đi học đi. Nghỉ hoài vậy thì biết gì mà thi. Ba má tao kêu café năm nay được giá lắm. Không phải ngại. À, đây là đề cương môn thầy Tuấn. Sắp thi rồi, lo học đi mày.

Dứt lời, Kiều Trang ném về phía cô một xấp giấy A4 chi chít chữ rồi vội rời khỏi nhà. Tô Kim Uyên sững người, hình ảnh "loài cóc ghê" nhưng lại vô cùng đẹp để xuất hiện trong đầu cô. Một mũi đan vô tình đâm phải đầu ngón tay. Cô như được tỉnh giấc, khẽ xuyt xoa kêu đau.

Vừa ra đến cổng lớn của xóm trọ, Kiều Trang nhận ra ngay xe của Tuấn đang dừng ở một quán café ven đường. Ngó nghiêng tìm kiếm xung quanh nhưng cô không tài nào thấy bóng dáng của anh. "Có lẽ ai đó đã mượn xe của thầy để ra ngoài ăn trưa" . - Nghĩ vậy, Kiều Trang tiếp tục lăm nhăm lại phần bài học để chuẩn bị cho kì thi sắp tới rồi lao đi.

Tuấn nép mình sau khe cửa. Anh lặng nhìn Tô Kim Uyên rất lâu. Những lọn tóc bay bay trước mặt, những giọt mồ hôi lăn chảy từng dòng... dường như chúng cũng chẳng làm ảnh hưởng gì tới công việc của cô. Thi thoảng, cô lại dùng cuốn sách phẩy phẩy lên tí gió, những dây len đã vội quấn lấy nhau rồi mù. Cô tỉ mỉ ngồi gỡ lại để chia chúng ra theo từng màu. Cô thở mạnh một cái. Về mệt mỏi nào được che giấu được khi đôi mắt thâm quầng kia đã muốn dính chặt vào nhau? Chiếc khăn len thì dần dần dài ra trông thấy, những cuộn len đủ màu vẫn lẫn đều trong giỏ mây. Tô Kim Uyên chẳng hề biết sự tồn tại của anh ở trước cửa phòng mình.

- Anh kiếm ai mà đứng ngoài này lâu thế? Tôi bắt gặp anh cả giờ đồng hồ rồi nhen.
- Dạ... Dạ... Cháu...

Tiếng nói của bà chủ nhà ngay trước cửa phòng mình khiến Kim Uyên buộc phải dừng công việc. Cô bắt ngờ trước khuôn mặt ngờ nghệch xen lẫn cả ánh mắt hoang mang đang muốn van lơn của người thầy.

- Cô Ba ơi. Bạn của con ấy mà.

- Bộ tui bây giận nhau thiệt à? Hay sao mà nó không dám vô nhà chơi... Thiệt là... Xíu nữa thì tao tưởng trộm... Có ngày chết oan nghe con...

Rồi bà chủ nhà bỏ đi. Tuấn thở phà ra. Mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt anh.

- Bộ không mời tôi vào nhà được à?

Kim Uyên lúc này mới từ chiếc giường tầng hai leo xuống. Cô mang cho Tuấn một ly nước lọc kèm theo chiếc khăn mặt ướt.

- Thầy ơi... Thầy...

Kim Uyên lúng túng khiến Tuấn cũng chẳng biết mình phải làm sao. Tim anh vẫn đập thình thịch. Anh chớp lấy chiếc khăn như cần nó để che đi khuôn mặt đang nóng ran của mình vậy. Nhưng khôn khổ thay, một mùi thơm đặc trưng vốn vừa xa lạ lại quá đỗi gần gũi như xộc vào mũi anh.

- Sao hôm nay em không đến lớp? - Tuấn quắc mắt hỏi và cố ép chiếc khăn bông mềm vào da mặt mình hơn.

- ...

- Em không nghe tôi hỏi à? - Tuấn trở lên mất bình tĩnh hơn. Giọng anh gần như lạc đi nghe thấy rõ.

- Sao thầy biết phòng trọ này ạ? Mà thầy tới đây chỉ để tìm câu trả lời từ một câu hỏi vô lý vậy thôi ă?

- Vô lý?

- Vâng. Thầy không có quyền bắt em đi học... khi mà em đã không hề muốn.

Kim Uyên nhìn anh, cô chỉ muốn lấy lại chiếc khăn mặt của mình ngay lúc này. Rồi giọng anh gần như gầm lên...

- Tô Kim Uyên...

- Dạ? - Cô vẫn trả lời bằng giọng điệu dửng dưng nhất trên đời.

- Tôi muốn...

Tuấn lại dừng lại câu nói khiến Tô Kim Uyên hơi chột dạ. Đôi vai cô rung lên... Cả đôi môi đỏ mọng kia nữa, chúng bặm chặt như cần phải nhau... Đến ánh mắt cô, một sự sợ hãi xen lẫn sự khinh thường.

- Lạy chúa. Làm ơn đi. Em thôi nghĩ những điều xấu xa về tôi đi có được không? Tôi muốn... - Anh cười mỉm vẻ tỉnh quái... - Muốn em đi học tiếp, hiểu không, kẻ ngu ngốc nhất trên đời?

Tô Kim Uyên thở mạnh. Đôi vai cô chùng hẳn xuống. Cảnh tượng về đêm qua như dòng điện chạy xoẹt ngang qua hiện rõ phần ký ức: lạ lẫm nhưng tò mò, chút ngọt ngào hòa lẫn vị mặn hay đắng đắng nhưng trên hết vẫn là sự lo lắng và run rẩy bao trùm lấy cô.

- Nếu em đi học, thầy cũng đâu có được tăng lương? Thầy thật là phiền phức.

Câu nói này của Kim Uyên khiến anh muốn phát điên lên. Anh đứng hẳn người dậy, rồi lại hơi khom mình xuống một chút. Anh ghì sát mặt mình vào mặt Tô Kim Uyên khiến cô gần như ngã ngửa lại phía sau.

- Tôi nói cho em biết. Không dễ dàng gì mà tôi từ bỏ em đâu.

Dứt lời, anh bước rất nhanh về phía cửa. Kim Uyên chỉ còn kịp hét lên:

- Thầy! Trả lại chiếc khăn mặt cho em đã. Rồi thầy đi luôn đi cũng được.

Tuấn sững người. Hóa ra, chiếc khăn mặt màu vàng chanh vẫn nằm ngoan ngoãn trong bàn tay anh. Một mùi thơm lạ lẫm đã mê hoặc anh suốt từ bấy đến giờ. Anh nháy mắt và dịu dàng nói:

- Em không có quyền bắt tôi trả lại chiếc khăn này... khi mà tôi không thích làm việc đó. Hoàn toàn không thích. Em hiểu không?

- Thầy! Làm ơn đi. Hãy trả lại cho em...

- Tôi muốn... À không...- Anh lại cười cười. - Tôi rất rất thích chiếc khăn mặt này.

Anh bước đi rất nhanh ngay sau đó. Những giọt nắng gay gắt đổ lên người anh. Một sự ảm áp vô hình nào đó như len lỏi vào cơ thể Tô Kim Uyên. Chúng phá tan sự băng giá nơi trái tim cô độc. Chúng sưởi ấm tâm hồn vốn đã từ lâu mất đi cách biểu đạt cảm xúc. Mắt cô cay cay...

5. Chương 5

Phía sau giảng đường (P4)

Sưu tầm

Tô Kim Uyên dựa hẳn người vào song cửa. Chiếc khăn mặt đó là quà của mẹ cô tặng cô nhân dịp sinh nhật vừa qua. Cô như rít lên: “Khi tôi đã không muốn thì đừng hòng anh đánh cắp được sự trong trắng của tôi. Loài cóc ghẻ chết tiệt”.

Kim Uyên lại tiếp tục với công việc của mình một cách máy móc. Cô điện thoại về nhà nói với mẹ rằng chiều nay sẽ gửi tiền về để bà cất thêm thuốc uống. Giọng bà yếu ớt bảo Kim Uyên cứ giữ lấy mà nộp học, sức khỏe của bà đã khá hơn rồi nên cô không cần phải lo lắng. Nói xong, bà lại ho khù khụ khiến ở đầu dây bên này, trái tim cô như vỡ ra... Bà là người thân duy nhất trên đời này của cô. Người ba kia đã bỏ đi theo những cánh bướm xa xôi để tìm vùng đất mới mà chưa một lần quay trở lại. Cô khóc nức lên khi ở đầu dây bên kia chỉ còn là những tiếng tút dài. Có lẽ vì mẹ cô cũng đang khóc. Cũng có thể vì bà sợ cuộc điện thoại chỉ toàn nước mắt như thế này cũng sẽ tiêu tốn một khoản tiền không hề nhỏ.

Kim Uyên nước mắt ngấn dài và khép lại những mũi đan cuối cùng cho chiếc khăn. Cô đan được rất nhiều khăn, nhiều túi, và cả áo len nữa. Bà Sáu vui lắm. Bà trả công cho cô rất cao kèm theo một khoản chi thêm vì không những cô đan đẹp mà còn giao hàng nhanh trước thời hạn. Kim Uyên cảm ơn bà Sáu rồi rít rít đi vội về bưu điện thành phố để gửi tiền ẹ. Một phần tiền còn lại, cô nhét sâu dưới đáy ba lô và sải bước tới trường.

Tuấn đã phát hiện ra sự xuất hiện của Kim Uyên khi cô vừa mới đặt chân lên lầu sáu của trường. Nhưng vì đang bận trao đổi với một giáo viên khác nên anh chỉ kịp ngoắc tay làm dấu và nở một nụ cười hiền với cô.

Khi nhìn thấy hành động đó của Tuấn, Kim Uyên lại cảm thấy vô cùng nực cười. Cô đến trường đâu phải chỉ để tìm gặp anh? Vì thế nên việc đáp trả lại nụ cười đó không còn là chuyện thầy - trò nữa. Thay vì lễ phép, thay vì ngoắc tay làm dấu y chang, Kim Uyên bèn đưa cánh tay ra phía trước, bàn tay siết chặt thành nắm đấm dơ về phía anh, kèm theo là cả một khuôn mặt đầy sát khí và nụ cười bốn cợt.

Tuấn tròn mắt và khuôn mặt ngây thuôn ra khiến anh bạn đang đứng trò chuyện trước cửa văn phòng khoa cũng phải ngoái theo ánh mắt anh tìm kiếm. Trước mặt chỉ còn là một dãy hành lang trống rỗng... Những cơn gió qua khe hành lang lùa tới khiến trái tim anh gần như đông cứng lại. Tuấn bỏ mặc người bạn đang thắc mắc với những hành động bất bình thường của mình, anh chạy nhào về phía trước.

Tô Kim Uyên thừa biết ai đã làm chuyện này. Cô biết tổng rồi, ngoài anh ta ra thì còn ai vào đây cơ chứ? Anh ta thích mang tiền ra để mua chuộc cái sự tự tôn và lòng kiêu hãnh của cô ư? “Đừng có hòng” - Cô nghiêng rằng.

Kim Uyên quay lại phòng trực giáo viên - nơi mà ban nãy khi đi ngang qua, cô đã kịp nhìn thấy chiếc cặp của Tuấn và chiếc khăn mặt của cô nằm ngay ngắn trên mặt bàn kính. Nhưng kỳ lạ thay, cả chiếc cặp và chiếc khăn mặt cũng đã “bốc hơi” tự lúc nào.

Kim Uyên buồn chán đi qua dãy hành lang cũ. Chỉ còn một người đàn ông trong cuộc trò chuyện ban nãy đang ngẩng đầu nhìn những khoảng trời xa xôi. Và kẹp giữa những ngón tay anh ta là chiếc thuốc lá đang hút dở. Cô vịn tay vào lan can...

Những cánh chim đen tung bay trên nền trời xanh biếc. Chợt cô thấy lòng mình mệnh mang vô hạn. Cả những cánh chim trời kia nữa, chúng nhỏ bé vậy nhưng lại muốn tạo thành vành đen cửa đôi bầu trời ư? Cả cô nữa, một thiếu nữ nhỏ bé và hoàn toàn lạc hướng giữa cuộc đời nhưng lại luôn khao khát được tỏa

sáng trong tương lai mà quên đi sự vùng vẫy của mình ở hiện tại, dù sự vùng vẫy ấy có thể khiến cho bản thân thêm đuối sức và người khác dễ dàng chiếm đoạt.

Kim Uyên cứ đứng đó cho tới xế chiều. Một bàn tay lạnh toát và giọng nói trầm ấm thân quen cất lên:

- Tối lớp mà sao không vô học? Chúng ta nên về nhà thôi. Trễ lắm rồi... Mà mày quên hôm nay là lịch của ai nấu cơm rồi ư?

Màu vàng chanh - cái màu sắc héo úa, chẳng vàng tươi như nắng, cũng chẳng phủ một lớp rêu xanh. Màu vàng chanh gắn liền với quá khứ của Tuấn, đó là mối tình sinh viên của anh và người con gái Tây Bắc kéo dài suốt nhiều năm. Cô ấy tên là Tổ Uyên - một sinh viên xinh đẹp, năng động và thành tích học tập vô cùng xuất sắc. Tổ Uyên thích màu vàng chanh - cái màu sắc mà cô chết mê chết mệt giống như một nữ nhân vật nào đó ở trong cuốn tiểu thuyết với cái kết hoang đường. Sự mộng mơ của người con gái yêu văn chương cùng với một tâm hồn đậm chất Tây Bắc đã khiến trái tim anh không tài nào cưỡng nổi trước sự ngọt ngào ấy. Nhưng sau khi tốt nghiệp, Tổ Uyên chia tay anh và bắt đầu một mối quan hệ khác mà người đàn ông đó hứa rằng, anh ta sẽ đảm bảo cho cô được nhập hộ khẩu ở Thủ đô Hà Nội.

Tuấn cảm thấy nực cười... Đâu phải anh không giúp được Tổ Uyên có được hộ khẩu tại thành phố Hồ Chí Minh cơ chứ? Nhưng ham muốn vật chất của cô gái này lại bộc lộ ra ngoài quá sớm. Và anh cũng đã vô cùng thông minh khi mang vỏ bọc của một chàng trai nghèo khó làm quen với một cô gái dân tộc thiểu số trong tình huống cực kỳ hoàn cảnh. Anh đã từng nói với Tổ Uyên rằng, “Dù gia đình anh rất nghèo nhưng anh vẫn có thể dành cho em một trái tim đầy lửa yêu thương và sẽ không bao giờ nhạt nhòa theo những nốt thăng trầm của thời gian”

Anh ngược lên Tây Bắc sau khi chia tay Tổ Uyên và đi chu du khắp nơi khoảng một tháng. Sau đó, anh trở lại Sài Gòn nhận công tác giảng dạy ở một trường đại học có danh tiếng.

Anh lướt nhìn một dãy sinh viên và anh thật sự ấn tượng với Tô Kim Uyên - một trong những cái tên nằm gần cuối danh sách. Anh yêu cầu Kim Uyên lên bục giảng để giải bài tập. Cô nhìn anh bằng cặp mắt lạnh lùng và nước da mặt không hề biến sắc trước đề bài khó nuốt anh đưa ra. Cặp kính cận đang che khuất ánh mắt bối rối của anh khiến anh hơi cúi đầu xuống...

Tổ Uyên- người con gái lúc nào cũng nói cười và tỏ ra hết sức thân thiện, dễ gần. Tổ Uyên thường mặc áo sơ mi màu vàng chanh khi mùa hè. Bước sang thu, Tổ Uyên hay quàng một chiếc khăn màu vàng chanh rất mỏng ở cổ. Đông tràn về, cô vẫn cố tìm in những món đồ, phụ kiện màu vàng chanh chỉ để phối đồ cùng trang phục.

Tô Kim Uyên lại hoàn toàn khác. Cô thích trắng - đen rõ ràng, nụ cười rất nhạt và lời nói vô cùng sắt đá. Vậy mà tính cách đó của cô lại có thể chung sống được với Kiều Trang nên Tuấn rất lấy làm lạ... Cứ thế suốt mấy năm, anh âm thầm theo dõi một Tô Kim Uyên lạnh lùng và đem lòng cảm mến.

Cuộc trò chuyện của Kiều Trang và Tô Kim Uyên vào lúc trưa nay bị anh nghe lén đã giúp anh phần nào hiểu được hoàn cảnh sống có tác động lớn như thế nào tới tính cách hiện tại của cô. Anh treo chiếc khăn mặt màu vàng chanh để ở trước bàn làm việc ngay cạnh ô cửa sổ. Anh không hiểu được những ký ức xưa đang dày vò trái tim anh hay là nỗi nhớ về cô sinh viên ương ngạnh khiến cơ thể anh nóng phùng phùng và khó chịu vô cùng.

- Thầy Tuấn... Thầy Tuấn... Mở cửa cho em...

Không hện mà đến... Tô Kim Uyên đang đứng trước cửa nhà và la lớn. Anh chậm rãi tiến về phía cổng nhưng không chịu mở khóa luôn. Anh hắng giọng:

- Cổng có chuông sao không nhấn?

- Em không quen. Mà em cũng chẳng nhìn thấy cái chuông cổng nó nằm ở chỗ nào cả.

Hóa ra vòm hoa giấy đã lớn và tạo thành những vòm lá sum suê khiến chúng che mất cả cái chuông nhà. Anh giữ cánh cửa và nói qua khe:

- Gặp tôi có chuyện gì không?

- Dạ có.
- Vậy em nói luôn đi.
- Ở đây ạ?
- Ừ.

6. Chương 6

- Không được. - Tô Kim Uyên vừa nhìn thấy chiếc khăn mặt của mình treo trước ngay ô cửa sổ, kế đó là bàn làm việc của anh vẫn đang thấp sáng đèn. Cô hạ giọng:

- Thầy ơi... Em muốn uống nước, có được không hả thầy?
- Trời ạ. Em xem có học trò nào mà vào nhà thầy giáo với thái độ như em không? - Tuấn rít lên. - Vào nhà. Nhanh .

Tô Kim Uyên cười gượng rồi theo sau lưng anh tiến vào nhà.

- Em cảm ơn thầy!
 - Về chuyện gì cơ?
 - Chuyện thầy nộp giùm em tiền học đấy ạ!
 - À? Thế hả? Rồi sao nữa ? - Tuấn đưa một ly nước lọc đầy ứ cho Kim Uyên, giọng cười cợt như thách thức.
 - Sao là sao ạ? - Cô đỡ lấy ly nước, mắt không thôi hướng về chiếc khăn mặt màu vàng chanh đang đung đưa trong gió. À, đây là sổ tiền em có được trong tháng này. Em gửi thầy trước. Sổ còn lại, em xin nợ thầy đến tháng sau.
 - Cầm lại đi. - Tuấn đẩy xấp tiền trước mặt về lại phía Kim Uyên đang ngồi. Giọng anh rất trầm. - Lúc nào đi làm rồi trả tôi sau cũng được. Tôi không thích nhận từng ít một tiền như thế này. Vả lại, em đưa hết sổ tiền có được thì trong tháng lấy gì mà chi tiêu? Mà...tôi tính cả gốc lẫn lãi đấy, cô đừng có ngại.
- Kim Uyên ngồi im lặng. Cô không còn dán mắt vào chiếc khăn mặt màu vàng chanh ngoài ô cửa sổ nữa. Cô nhìn anh, nín lặng.
- Mai tới lớp học đi. Năm cuối rồi. Bỏ giữa chừng như thế thì uổng lắm.
 - Vâng. Xin phép thầy. Em về.

Kim Uyên bước xuống những bậc thềm. Chân cô khựng lại đột ngột và quay ngoắt về phía sau. Tuấn đang đi sát ngay sau lưng cô, hơi thở mạnh từ phía anh phả vào da mặt cô nóng phừng phừng. Cô lùi lại và bị hẫng. Tuấn hét lên “Đừng!” và kéo mạnh cánh tay Tô Kim Uyên về phía mình. Cả người cô nằm trên người anh ngay lối cửa. Đôi môi thơm mùi dâu tây của cô đậu ngay trên vùng cổ anh. Anh cảm thấy da thịt hai người nóng hổi... Cô nghe nhịp tim đập thành thịch của cả hai qua lớp áo... Một cảm giác tội lỗi bao trùm lấy cô...

Trước khi tay anh định vòng qua ôm lấy tấm lưng nhỏ nhắn của Kim Uyên thì cô đã kịp ngã sang một bên và lồm nhồm bò dậy. Trong lúc Kim Uyên vẫn đang còn lúng túng nói lời xin lỗi thì Tuấn cũng vội vàng đứng dậy:

- Ai bảo em quay lại làm gì ?- Tuấn quát lên.
- Em...
- Không nhìn thấy trước mặt à? Cát, xi măng, sỏi đá... chất thành đống lớn để xây bể cá đó... - Tuấn giải thích bằng giọng điệu cáu bẳn để cố gạt bỏ cái phút giây đen tối đó... nhưng lồng ngực anh vẫn đập thành thịch.
- Em xin lại thầy chiếc khăn mặt . - Tô Kim Uyên lí nhí nói. Cô cũng ấp úng chẳng kém gì anh.

-Sao tôi phải trả lại cho em khi tôi không muốn?

- Vì nó là của em và em đã đến tận nhà thầy để xin lấy lại .

- ...

- Thôi mà thầy... Chiếc khăn đó là của mẹ em mua cho em. Màu vàng chanh đó cũng đâu có hợp với đàn ông con trai, phải không thầy?

- Hối lộ đã. - Tuấn cười ranh mãnh.

- Bằng cách nào ạ?

- Hôn một cái. Ở chỗ này.

Tuấn vui vẻ dùng một ngón tay chỉ sang bên má đang nóng ran của mình. Tô Kim Uyên tỏ ra vui vẻ và ủng hộ hành động đó. Cô cười một cái thật tươi và ghé sát vào tai anh: “Đồ đều. Làm ơn hãy tránh xa tôi ra.”

Tô Kim Uyên dùng dùng bỏ đi.

Tuấn giật mạnh chiếc khăn mặt màu vàng chanh và lấy chìa khóa xe trên bàn rồi đuổi theo cô.

- Em tính đi bộ cả hai chục cây số thật đấy à?

- Việc này có liên quan đến thầy đâu?

Tuấn lái xe lên trước và chặn hướng đi của Tô Kim Uyên.

- Thôi nào. Coi như anh xin em. Lên xe đi.

Tô Kim Uyên tròn mắt nhìn Tuấn. Thầy giáo vừa xưng hô “anh” - “em” với cô. Cô không nghe nhầm đấy chứ?

- Làm gì mà trừng trừng mắt lên nhìn vậy? Lúc này trông tôi lại giống loài cóc ghẻ lắm à ? - Tuấn cũng bối rối. Anh cố đánh lờ câu chuyện đi.

Tô Kim Uyên không trả lời. Cô ngồi lên xe và lùi lại rất xa ở phía đằng sau.

- Em ngồi thế nhỡ gặp phải cái ổ gà là rớt cho coi. Thích què chân à?

Kim Uyên vẫn không nói gì. Cô nhích lên phía trước yên xe một chút. Cảm giác rất lạ thốn thức trong lồng ngực cô. Anh là người đàn ông thứ hai đeo cô, tức là sau một cậu nhóc thường chở cô tới trường ngày còn học cấp ba. Cô khẽ cười mỉm khi nhớ lại khoảng thời gian đẹp đẽ mà vô cùng trong sáng đó.

- Em cười gì mà cười?

Tô Kim Uyên nhú chân mày. Chiếc gương phía trước soi rõ khuôn mặt trắng hồng của cô đang nhăn nhó. Chiếc gương còn lại soi rõ gương mặt anh và nụ cười hiền. Cô nhớ ra rồi, chiều nay nụ cười ấy đã xuất hiện và từng khiến tim cô đập nhanh hơn một chút. Và bây giờ cũng y chang như vậy, cô bèn ngồi lùi lại phía sau. Đồng thời, bàn tay nắm chắc lại thành nắm đấm, đôi môi trề ra và tiếp tục nhứ nhứ về phía chiếc gương. Bất ngờ, Tuấn quàng tay lại phía sau giữ lấy vòng eo của cô. Tô Kim Uyên cúi người về phía trước, đôi môi cô chạm vào phần gáy của anh...

Họ vừa gặp phải một cái ổ gà lớn và lỏng bong nước.

Tô Kim Uyên vẫn nhăn mặt. Cô chun chun mũi và chủ động ngồi xích lại về phía Tuấn. Anh cười khê. Tô Kim Uyên cũng rít lên bên tai anh: Đ ừng có cố đi vào ổ gà nữa. Em sẽ đi bộ đó. Thầy... Em biết là thầy đều mà”.

Tuấn cười sặc. ” Lần đầu tiên trong đời có sinh viên dám nói thầy giáo của mình đều”.

- Bạn Kiều Trang rất tốt, bạn cũng rất xinh xắn và học hành chăm ngoan. Bạn ấy cũng rất quý mến thầy nữa . - Tô Kim Uyên thủ thỉ.

- Rồi sao nữa?

- Bạn ấy bảo, ước mơ về một người chồng phải đẹp trai, lịch lãm và học thức như thầy. - Kim Uyên vẫn nhỏ nhẹ như rót mật vào tai anh.

- Rồi sao? - Tuấn ghét nhất là kiểu gán ghép thế này. Nhưng rồi anh lại bật cười và hỏi. - Hóa ra giờ em cũng công nhận tôi đẹp trai và lịch lãm à. Ha ha.

- Hết rồi. Còn em chỉ thấy thầy rất đều mà thôi.

- Này. Này. Đừng tưởng tôi thương mà làm tới à nha.

Tuấn dừng xe lại trước cổng xóm trọ. Hai lớp cửa cổng đã khóa chặt. Cả dãy phòng trọ sinh viên tối đen. Biển thông báo “khóa cổng lúc 22h30 và không được gọi cổng nếu không dặn chủ nhà trước” đập vào mắt hai người. Còn lúc này, đã gần bước sang ngày mới.

- Thầy về đi. - Tô Kim Uyên buồn chán nói.

- Còn em?

- Em ngồi đây đợi.

- Đợi đến sáng á? - Tuấn hét lên. - E m dở hơi à? Thế mà nãy còn đòi đi bộ thì đến ba giờ sáng mất. Trời ạ. Lên xe đi.

- Không. Đánh chết em cũng không về nhà thầy.

- Chúa ơi. Đã bảo lên xe cơ mà. Đưa cái cục đất này về nhà tôi cho chặt nhà à?

Tuấn đưa Tô Kim Uyên vào một quán hàng bán đồ ăn đêm. Nước da trắng bệch của Kim Uyên dần dần chuyển sang màu ửng đỏ. Rõ ràng là cô đói và lạnh nhưng vẫn cố từ chối. Cô ăn rất chậm, cách dùng café nóng của cô cũng vô cùng đặc biệt nữa. Tuấn chăm chú nhìn cô:

- Em cũng đi bộ qua nhà anh đấy à? Lúc tối ấy?

Tuấn ngẩng đầu nhìn cô. Bàn tay anh khẽ gạt những lọn tóc đang vương trên khuôn mặt đẹp ngời đối diện. Tô Kim Uyên không trả lời, cô chỉ gạt đầu.

- Đúng là ngu ngốc mà.

- Không phải. - Cô nói. - Em chỉ muốn xem sự kiên nhẫn của chính bản thân tới đâu mà thôi. À mà không...

- Cô lúng túng - Từ trường qua nhà thầy cũng chẳng xa lắm.

- Gần sáu cây số mà không xa. Rồi nhà anh cách xa chỗ em cả hai chục cây nữa đó. Biết không hả? - Anh giận dữ.

- Em biết. Mà thầy là thầy. Anh với em gì cơ chứ? - Cô rít lên.

Bà chủ quán sững sốt quay lại nhìn đôi nam nữ. Bà bắt đầu phỏng đoán về mối quan hệ thầy - trò đang đi qua đêm. Bà nheo nheo mắt nhìn.

- Khi anh dạy em học thì anh là thầy, em là trò. Còn bình thường, anh là bạn trai của em, hiểu chưa? - Tuấn đá mạnh vào chân Tô Kim Uyên dưới gầm bàn. Cô như hiểu ra vấn đề, bèn hưởng ứng theo.

- Thôi nào. Anh ăn đi. Ngủi hết đồ rồi.

Tuấn cười tít cả mắt. Tô Kim Uyên cắn môi hù dọa anh. Bà chủ quán lúc này mới quay lại tiếp tục công việc của mình. Có vẻ như, bà ấy cũng đang ngượng.

Hơn bốn giờ sáng, Tuấn đưa Tô Kim Uyên tới một con sông lớn gần trung tâm thành phố ngắm bình minh. Cô nhìn xa xăm nơi mặt trời đang lấp ló nhô cao giữa cả một vùng phía đông đỏ ối. Anh ngồi nghịch cổ dái và bản thân nhìn thân người đang ngồi bó gối của cô. Tuấn chợt nhớ ra chiếc máy ảnh vẫn nằm trong cốp xe mà chiều nay anh bạn đã trả lại và đưa lên cao giữ lại khoảnh khắc này... Mà mãi về nhiều năm sau này, mỗi lần ngắm nhìn lại bức hình với gam màu chủ đạo là màu đỏ rực, anh luôn có cảm giác, máu từ mũi đang chảy và lan xuống cổ, lồng ngực anh.

Anh ngồi xuống cạnh cô. Những giọt nước mắt được ánh mặt trời rọi tới lấp lánh như dát bạc. Tay anh chạm lấy bờ vai cô, rồi siết chặt:

- Phải đi học thì sau này em mới có tiền nuôi mẹ. Bằng không, em sẽ giết chết tương lai của mình và cũng giết chết cuộc sống của mẹ em đó.

- Vâng. Em đi học. Em còn phải trả nợ cho anh nữa chứ?

- Ngu ngốc. - Anh cười lớn. Có vẻ như việc xưng hô anh em suốt nhiều giờ đồng hồ trong quán ăn đã khiến cô quen dần. - Sau này anh cưới em. Anh đi làm và cuối tháng sẽ đưa tiền lương cho em thì em trả nợ cho anh làm gì nữa?

- Em là học trò của anh mà. - Tô Kim Uyên cười nhăn nhó.

- Ở trường, em là trò. Chứ bình thường, ai bảo anh là thầy giáo của em.

- Anh thật là vô lý!

- Chúng ta đều ngang ngạnh như nhau mà.

Anh ngồi nhích lại và kéo người cô để mái tóc đen ấy chạm tới khướu giác của anh. Một mùi thơm thanh sạch của người con gái mới biết yêu lần đầu phảng phất trong tiết trời bình minh thoang thoảng gió.

7. Chương 7

Phía sau giảng đường (P5)

Sưu tầm

Tuấn đưa Tô Kim Uyên đi học và để cô đi bộ một đoạn cách trường vài trăm mét. Kiều Trang đã nhận ra anh trong bộ quần áo ở nhà và người bạn cùng phòng trọ suốt đêm qua không về. Kiều Trang đã không thể giấu được những giọt nước mắt...

Trong buổi sáng ngày hôm đó, Kiều Trang bỏ học hai tiết đầu. Tuấn về nhà nghỉ ngơi để chiều đứng lớp. Riêng bản thân Tô Kim Uyên, cô cảm thấy hạnh phúc và một sức mạnh vô hình nào đấy khiến cô cảm thấy thích thú với việc lên giảng đường mỗi ngày.

Một năm sau

Tô Kim Uyên hoàn thành khóa luận tốt nghiệp và bảo vệ luận án. Cầm tấm bằng loại khá trên tay, Tô Kim Uyên dường như không tin nổi vào mắt mình. Cô điện thoại về nhà, mẹ cô nói rằng: " Đây là liều thuốc tốt nhất con dành ẹ. Bây giờ mẹ cảm thấy sức khỏe của mình đã thuyên giảm rất nhiều". Tô Kim Uyên hứa sẽ trở về quê với bà một thời gian trước khi tiếp tục lên thành phố tìm việc làm.

Trái lại, Kiều Trang vốn là học sinh chăm ngoan và cần mẫn. Cô được nhà trường tặng một suất học bổng Thạc sỹ ở Anh quốc. Kiều Trang từ chối với lý do mong muốn được đi làm và xin ở lại trường làm giảng viên trước sự tiếc nuối của nhiều người. Tuấn cười mỉm. Tay anh xoay xoay tách café nóng rồi lướt nhẹ qua phần miệng cốc. Kiều Trang đủ tinh ý để nhận ra đó cũng là thói quen uống café của Tô Kim Uyên.

- Em nghĩ kỹ chưa? Suất học bổng đó vô cùng quan trọng. Có thể tương lai của em sẽ khác hoàn toàn khi ở Việt Nam.

- Em không muốn nghĩ gì cả. Nơi đâu giúp em cảm thấy mình được hạnh phúc vì được ở cạnh người em yêu là em mãn nguyện lắm rồi.

Tuấn im lặng. Anh không biết nói gì hơn. Anh không còn là người mà ông nội hay gọi là " thằng choai choai ", ai buồn thì làm cho họ vui, ai vui thì cùng đùa chung vui với họ.

Sau chuyện tình cảm dở dang với Tô Uyên, sau một năm tình cảm âm ỉ dồn nén cùng Tô Kim Uyên, anh đã trở lên trầm tĩnh hơn, suy tư hơn... Dù đôi lúc trong cách ứng xử, anh vẫn còn là đứa trẻ con và muốn được sở hữu bất kỳ thứ gì mình muốn. Anh không thể ở gần Kiều Trang khi cô đang làm tất cả mọi việc

chỉ để được gần bên anh. Anh không thể đáp lại yêu thương khi tình yêu đơn phương kia đã do chính cô thừa nhận suốt nhiều năm qua trong mòn mỏi. Cũng có đôi lúc, anh đấu tranh tư tưởng vì Tô Uyên và Tô Kim Uyên, họ cùng trùng nhau bởi cái tên, hay bởi tại Tô Uyên đã làm trái tim anh rách bươm khiến cuộc sống như nhuộm bởi màu máu, còn Tô Kim Uyên lại giúp anh làm sạch vết thương, băng bó và tái sinh nó qua từng ngày. Anh yêu cái vẻ lạnh lùng cố che giấu sau một trái tim rực lửa yêu thương của Tô Kim Uyên. Anh yêu cái ý chí quật cường ẩn mình đằng sau dáng người nhỏ nhắn ấy. Anh yêu sự run rẩy, yếu mềm của trái tim thổn thức từng nhịp đập. Anh yêu đôi má trắng bị lem vãi vết tàn nhang cứ mỗi lúc một ứng hồng lên khi bắt gặp anh... nhưng lúc nào cũng cố tỏ ra thách thức với vẻ đứng đưng nhất trên đời.

Không phải Kiều Trang không xinh xắn, ngoan hiền. Ngược lại, cô là mẫu người phụ nữ hoàn hảo. Cô yêu thiết tha một ai đó và mang theo một giấc mơ hôn nhân bền chặt. Nhưng anh không thể yêu Kiều Trang bởi bản thân anh biết, cuộc đời cô sinh ra không phải để dành cho anh và cuộc đời anh cũng không thể gắn liền với người con gái này. Nhưng anh lại không đủ can đảm để gạt bỏ những yêu thương. Anh đang tham lam hay bởi lòng thương hại ?

Tô Kim Uyên điện thoại nhưng Tuấn không bắt máy. Cô đành ra bến xe một mình để về quê thăm người mẹ già và hàng xóm láng giềng. Trên đường ra bắt xe buýt, cô gặp người đàn ông yêu thương mình và Kiều Trang đang ngồi trong quán café. Họ nhìn nhau, rất lâu và thỉnh thoảng nói một vài điều gì đó.

Gần mười lăm phút chờ ở bến xe buýt, cô như chiếc máy ghi hình nhỏ theo dõi lại toàn bộ sự việc đang diễn ra. Có vẻ như Kiều Trang đang khóc, cô nghĩ vậy, và Tuấn đã đưa tay gạt bỏ nước mắt cho người con gái đó như đã từng làm với cô. Một năm nay, Kiều Trang không còn sống chung trong phòng trọ với cô nữa... kể từ buổi sáng ngày hôm ấy, sự lạnh nhạt và những câu nói bóng gió của Kiều Trang khiến cô mệt mỏi vô cùng. Cô đành ở ghép với những người bạn phòng trọ kế bên và cô cũng giấu chuyện này với Tuấn.

Tô Kim Uyên bước lên xe buýt. Đôi mắt cô giữ vẻ ráo hoảnh và hơi ngẩng cao đầu. Cô lục lọi chiếc di động trong túi xách để xem thời gian... nhưng màn hình chỉ còn là một màu đen xám xịt.

Tuấn nhìn qua ô cửa sổ. Anh vừa nhìn thấy bóng dáng một người con gái quá đỗi thân quen. Linh cảm mách bảo anh rằng, cô gái đó cũng đã nhìn thấy anh và tự tìm cách biến mất. Anh gọi cho Tô Kim Uyên ngay sau đó nhưng không có tín hiệu. Tô Kim Uyên đã khóa máy và bỏ đi ư? Nghĩ đến đó, tâm trạng anh cảm thấy hoang mang và lo sợ. Anh vội vã:

- Chúng ta về thôi. Chúc em may mắn.

- Đợi đã. Em không có xe. Thầy có thể cho em đi nhờ được không ạ?

Tuấn do dự vài giây rồi anh cũng gật đầu đồng ý vì anh nghĩ, Tô Kim Uyên và Kiều Trang là bạn thân thiết của nhau nên nếu anh chở Kiều Trang về, Kim Uyên cũng sẽ dễ dàng thông cảm cho anh.

Sau hơn mười giờ trên xe khách, Tô Kim Uyên cảm giác cơ thể mình đang rữa ra và toàn bộ xương cốt có thể gãy bất cứ lúc nào là cử động nhẹ nhàng nhất. Cô ngồi bệt xuống vỉa hè và nhai trệu trạo vài miếng cơm khô mua ở dọc đường. Sau đó, cô đi mua hoa quả và hai bộ quần áo mặc ở nhà ẹ.

Con đường rừng ngoằn ngoèo đầy cát, hai bên là những rặng phi lao thổi xào xạc. Tô Kim Uyên sẽ phải đi bộ vài cây số nữa mới về tới nhà. Và lần này khác hẳn, cô về nhà mà không báo trước, hẳn mẹ cô sẽ mừng lắm, nhất là khi bà cầm bằng tốt nghiệp đại học của cô trên tay. Nghĩ đến đây thôi mà cô không cầm nổi những giọt nước mắt.

Cách nhà chừng hai cây số, Kim Uyên gặp Diệu Hoa - một người bạn học chung thời cấp ba và đang học chuyên ngành sư phạm. Kim Uyên chưa kịp hỏi han gì về kết quả học tập và dự tính công việc trong tương lai thì Diệu Hoa đã vội kéo Kim Uyên lên xe máy của mình. Giọng Diệu Hoa trách móc:

- Điện thoại của mày đâu? Bị móc túi rồi à?

- Máy tao hết pin. Mà có chuyện gì vậy?

- Bình tĩnh nhé. Mọi người đều đã cố gắng liên lạc với mày từ hôm qua mà không được. Bác gái đang cấp cứu trong bệnh viện.

Tô Kim Uyên trờm mắt. Cô gất lên:

- Xuống! Nhanh. Ra sau đi. Để tao đèo mày.

Tô Kim Uyên đẩy cửa bước vào, bàn tay gầy guộc của cô nắm lấy mép cửa I nóc lạnh toát. Mẹ cô nằm trên một chiếc giường trải ga màu trắng, mái tóc bà cũng ngả sang màu trắng gần hết. Khuôn mặt bà gầy rộc, những vết nhăn trên nước da xám xịt như xếp lại với nhau. Tô Kim Uyên ngồi xuống cạnh giường, đôi môi run rẩy bặm chặt lấy nhau và cố không cho bản thân mình được khóc.

Một lúc sau, khuôn mặt bà trở lên méo xệch đi vì cơn đau đớn. Chiếc kim truyền dịch được ghim ở tay đột nhiên xuất hiện máu. Kim Uyên vội vàng chạy ra hướng cửa gọi lớn. Diệu Hoa cùng bác sỹ chạy vào. Sau đó, người nhà bệnh nhân đều bị ngăn lại bên ngoài phòng cấp cứu.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Tô Kim Uyên cứ đi lại trước cửa phòng cấp cứu. Lúc bác sỹ bước ra khỏi phòng, ông nói rất nhỏ: "Tình hình của bệnh nhân vô cùng xấu, tôi mong gia đình nên chuẩn bị nhất định về mặt tâm lý".

Kim Uyên ngày đêm túc trực bên giường mẹ, cô chỉ trách bản thân vô dụng chẳng giúp được gì cho bà. Vừa tỉnh dậy, bà đã siết chặt lấy bàn tay Kim Uyên. Bà thều thào từng chữ vào tai cô mà những người xung quanh chẳng ai biết. Lúc bà cầm tấm bằng tốt nghiệp của Tô Kim Uyên trên tay, bà ứa nước mắt và siết bàn tay của cô mạnh hơn. Rồi từ từ lỏng dần ra... Và bà bỏ đi, để lại cô một mình cô đơn trên thế gian này.

Tô Kim Uyên còn ở lại quê cho hết ngày làm lễ Chung Thất rồi mới trở lại thành phố. Người cô càng ngày càng gầy rộc đi.

Cũng vào khoảng thời gian đấy, Tuấn bị bệnh và lên cơn sốt triền miên. Người thường xuyên ghé nhà và chăm sóc anh không phải ai khác ngoài Kiều Trang. Thi thoảng, bố mẹ Tuấn cũng ghé thăm anh vào chiều muộn và bắt gặp Kiều Trang. Họ đều tấm tắc khen Tuấn có con mắt chọn người. Mặc cho anh có chối đẩy thế nào thì họ cũng không tin hai người chỉ là đồng nghiệp và trước kia Kiều Trang là học trò của anh.

Suốt hai tháng, Tô Kim Uyên như bốc hơi hoàn toàn. Mỗi ngày, anh đều gọi cho cô ba lần kèm theo ba tin nhắn. Nhưng khi Tuấn hỏi Kiều Trang về Tô Kim Uyên thì cô chỉ lấp lửng trả lời:

- Hình như Uyên nó thay số điện thoại rồi. Em cũng không thấy nó về phòng trọ nữa. Em nghe nói nó tìm được công việc tốt và chuyển sang tỉnh lẻ để tiện cho việc đi lại được thuận tiện thì phải.

- ...

Tuấn cũng ậm ừ: "Hóa ra là thế!".

8. Chương 8

Phía sau giảng đường (P6)

Sưu tầm

Tô Kim Uyên trở lại Sài Gòn vào một ngày nắng gắt. Cô tấp vào văn phòng phẩm và gọi điện cho Tuấn. Tuấn có thói quen khi vào lớp, anh sẽ không bao giờ nghe điện thoại và trả lời tin nhắn, vậy mà thời gian gần đây, anh tỏ ra sốt sắng và không thể tập trung vào bất cứ công việc gì.

- Anh... - Tô Kim Uyên ngập ngừng gọi nhỏ.

- Tô - Kim - Uyên. Em đang ở cái nơi khỉ ho cò gáy nào vậy hả?

- Em đang ở gần nhà anh.

- Em đứng nguyên đó cho anh. Anh cầm em dịch chuyển một cm nào. Em nghe rõ chưa. Anh đang cầm em đó.

Tuấn nhận ra dáng cô vẫn đang dựa người ở gần trạm điện thoại. Bên cạnh là chiếc vali nhỏ. Anh chạy ào tới, giọng như rít lên:

- Em muốn chết đấy à?

Tô Kim Uyên chỉ kịp nhìn anh và nở một nụ cười gượng. Cô đổ người xuống trong vòng tay anh và anh cũng chỉ nghe được một câu duy nhất từ miệng cô sau hai tháng gặp lại: " Cuối cùng, cũng chỉ có anh bên em ". Anh lóng ngóng: "K hông. Ý anh không phải thế. Anh không hề muốn em chết. Tỉnh lại đi. Tô Kim Uyên".

Khi tỉnh dậy, Tô Kim Uyên chỉ biết mình đang nằm trên một chiếc giường ở căn phòng vừa lạ vừa quen. Chỉ đến khi nhìn thấy chiếc khăn mặt màu vàng chanh, cô mới mơ hồ nhận ra mình đang ở nhà Tuấn. Đầu cô nặng trĩu, cơn đau văng vất khiến mọi thứ ở trước mặt mờ mờ ảo ảo. Phải mất vài phút, cô mới dám đặt chân xuống sàn nhà và rời phòng ngủ. Lần đầu tiên ở căn phòng sạch sẽ này, cô cũng đã ngủ thiếp đi một giấc. Và lần này cũng vậy, cô chợt tỉnh giấc khi đồng hồ vừa chỉ gần sáu giờ tối.

Tô Kim Uyên nghe thấy tiếng động phát ra từ căn bếp. Cô nép mình sau cánh cửa và ngấm nhìn anh. Tuấn mặc chiếc tạp dề sọc trắng đen mà thực ra chiếc tạp dề này là do Kiều Trang mua và sử dụng trong suốt thời gian qua nhà chăm sóc bệnh tình cho anh. Bên cạnh là chiếc rổ nhựa đựng rau cải. Kế bên là chiếc tô nhỏ đựng ít thịt bò đã thái lát mỏng. Anh loay hoay cầm tờ giấy nhỏ trong tay, vừa làm vừa ngó nghiêng. Đến khi quay lại tìm gia vị nêm, Tuấn mới phát hiện ra Tô Kim Uyên đang đứng cách đó không xa. Anh đưa tay gãi gãi đầu một cách ngờ nghệch:

- Anh vụng về lắm. Nhưng anh vẫn đang định làm một món gì đó để chúng ta cùng ăn tối .

Tô Kim Uyên thôi tựa người vào cánh cửa. Cô tiến đến gần chỗ anh đứng. Một nụ cười buồn điểm dấu trên khuôn mặt gầy rộc của cô.

- Sao anh không hỏi em đã đi đâu suốt hai tháng qua?

Nét mặt Tuấn thoáng buồn. Anh tháo chiếc tạp dề ra và kéo cô lại phía mình. Cơ thể cô lạnh toát:

- Cuối cùng, em cũng chịu về bên anh.

Tô Kim Uyên đẩy cánh tay anh ra khỏi người mình nhưng không được. Cô ghét cái thái độ bất chấp tất cả của anh khi yêu cô và muốn giữ cô cho riêng mình. Anh hôn lên trán cô, an ủi:

- Chúng ta còn nhiều thời gian để nói chuyện mà. Chẳng lẽ em không thấy đói?

Tô Kim Uyên cũng chẳng muốn làm biếng với anh nữa. Cô gạt đầu rồi nhích ra khỏi người anh. Kim Uyên loay hoay những nguyên liệu đã bày sẵn. Tuấn im lặng đứng tựa và khung cửa ngấm nhìn cô. Một tháng trước, Kiều Trang cũng giúp anh nấu nướng trong căn bếp này. Anh cũng đứng như vậy nhìn ngấm dáng người nhỏ nhắn của Kiều Trang. Cũng có chút dao động về mặt tình cảm. Cũng đôi lần cảm mến nhưng anh chưa bao giờ đi quá giới hạn với Kiều Trang. Hai người chỉ nắm tay an ủi như cái tình nghĩa thầy trò và giờ là đồng nghiệp. Mỗi khi lên cơn sốt phải chườm nước lạnh, anh đều dùng chiếc khăn màu vàng chanh kia, dù tháng năm qua đi, chiếc khăn đã cũ, đã phai màu.

Chẳng phải cô cũng đang tò mò như thế đấy sao? (Ảnh minh họa)

Kim Uyên múc nước đổ vào xoong, cảm giác một vòng tay ấm áp quấn lấy qua eo. Sau đó là hơi thở nóng ran phả vào phía gáy. Cô ngo nguậy.

- Buông em ra đi.

- Không . - Tuấn dứt khoát.

- Em sẽ bỏ đói anh đấy. Thôi nào. Buông người em ra đi.

Vòng tay anh hơi mở rộng, cô chưa kịp nhích người ra thì anh đã xoay người lên phía trước. Những cử chỉ yêu thương của anh vẫn luôn nhẹ nhàng như thế.

- Anh sợ buông tay ra, em sẽ lại biến mất. - Tuấn dịu giọng.

Tô Kim Uyên bật khóc mặc kệ cho anh có dỗ dành như thế nào.

- Mẹ em... Bà ấy mất rồi... Hôm em về quê và gọi điện thoại cho anh nhưng em gặp hai người đang trong quán cà phê. Về đến nhà, mẹ đang ở trong phòng cấp cứu nên em chẳng nhớ mình phải làm những việc gì cả. Sau ngày làm lễ Chung Thất cho bà xong, em trở ngược lại thành phố luôn.

- Được rồi. Được rồi. Bé con à. Chỉ cần bé con của anh không bao giờ bỏ đi mãi là anh hạnh phúc rồi.

Tô Kim Uyên khóc nức nở và cảm thấy lòng mình ấm áp hơn khi ở bên anh. Anh cúi đầu xuống tìm đôi môi trắng bột và khô ráp của cô. Con dục tình trong anh đã bột phát nhưng không dám giựt bỏ những chiếc cúc áo đáng thương của Tô Kim Uyên. Bàn tay anh khê khằng luồn từ dưới vạt áo lần lên tấm lưng trần của cô. Cô như dính phải lửa và theo phản xạ, cô hất mạnh bàn tay anh... Nhưng bàn tay nóng rát kia vẫn giữ chặt người cô, đôi môi nồng nàn kia vẫn áp sát trên bầu má, lan sang vành tai và từ từ xuống cổ.

Tô Kim Uyên chưa sẵn sàng cho lần đầu tiên của mình, cô muốn cự tuyệt anh, thế nhưng chính bản thân lại không cưỡng nổi cơn mê hoặc tình ái trong lòng. Cô đã hai mươi tư tuổi nhưng chưa một lần biết đến chuyện đó. Rốt cuộc thì chẳng phải cô cũng đang tò mò như thế đấy sao?

Tuấn không còn thấy cô phản kháng nữa, chính xác là sức đẩy yếu ớt từ đôi tay cô trở lên rời rạc. Lập tức anh hôn cô điên loạn, một tay áp sát lấy tấm lưng bên trong mảnh áo, một tay rờ rẫm cởi từng chiếc khuy nhỏ. Hai người quấn quýt lấy nhau từ phòng bếp sang phòng ngủ. Cô cảm giác người mình như đang mềm nhũn và toàn thân lạnh toát khi không một mảnh vải che thân. Đến khi ý thức lại được sự việc đang xảy ra, cô rờ tay chạm dọc sống lưng anh. Một cơ thể nóng hổi đang áp sát lấy người cô. Giữa cơn mơ nửa tỉnh nửa mê, phần thân dưới dội lên một cơn đau kinh hoàng. Cảm giác như bị đâm xuyên qua da thịt, bàn tay cô bấu chặt lấy bờ vai anh, những chiếc móng tay ấn sâu vào phần lưng trần. Cô thét lên:

- Anh bỏ em ra đi. Em đau lắm!

Thế nhưng bàn tay Tô Kim Uyên vẫn bám chặt vào tấm lưng chắc nịch của anh. Nước mắt lấm lem trên khuôn mặt cô khiến anh cuống cuồng, lo lắng, Anh hoảng hốt và đưa tay gạt nhẹ những giọt nước mắt đó.

- Anh xin lỗi. Anh xin lỗi.

Tuấn không muốn làm cô đau nhưng cơn dục vọng vẫn đang thiêu đốt anh. Cuối cùng, anh hung hãn rướn người và cố gắng chiếm đoạt cô trong cơn mê mẫn liệt. Anh thở gấp gấp, đôi mắt mơ hồ nhìn Tô Kim Uyên...

Trong khoảnh khắc đau đớn không tài nào thét nổi, dần dà cô cũng cảm nhận được thứ cảm giác mãn nguyện trước tình cảm mãnh liệt của anh. Họ sẽ không còn là hai người xa lạ, không còn e ngại phải che giấu tình cảm yêu đương trong mối quan hệ thầy - trò như trước kia. Kể cả vào một ngày nào đó trong tương lai, họ vô tình để lạc mất nhau thì chỉ cần nghĩ tới giây phút cô đã hiến dâng trọn vẹn cho người con trai đầu tiên mà cô yêu thương trong những năm tháng tươi đẹp nhất của tuổi trẻ, cô cũng sẽ cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

9. Chương 9

Phía sau giảng đường (P7)

Sưu tầm

Kiều Trang lùi lại phía sau và đụng phải mẹ Tuấn. Cô hoảng hốt, bịch ni lông đựng thức ăn rơi bịch xuống sàn nhà. Cô lúng túng và quên cả việc chào hỏi. Mẹ Tuấn tỏ ra lo lắng:

- Con sao đó, Kiều Trang? Tới nhà mà sao không chịu vô? Bộ thằng Tuấn lại bắt nạt con à. Bố cha cái thằng này, có lớn mà chẳng có khôn. Nào theo bố c.

Kiều Trang lưỡng lự, hai chân như quẩn phải nhau và để mặc bàn tay bác gái đang lôi kéo vào. Căn phòng khách trống hoác, căn bếp bữa bọn bởi chỗ thức ăn còn chưa kịp nấu. Trước vẻ mặt nhăn nhó và câu hỏi dồn dập của mẹ Tuấn, Kiều Trang lí nhí nơi cổ họng.

- Bọn họ đang ở trong phòng ngủ?

- Bọn họ ư? - Mẹ Tuấn tỏ ra ngạc nhiên.

Kiều Trang im lặng và khẽ gật đầu.

Tô Kim Uyên loáng thoáng nghe thấy tiếng gõ cửa phòng. Cô lười biếng, mệt mỏi không muốn mở mắt nhưng tiếng gõ cửa lại tiếp tục vang lên. Cô như bừng tỉnh... vì đây tiếng cửa phòng ngủ chứ không phải tiếng chuông cổng chính. Bất giác, cô lấy làm lo lắng. Ai có thể dự do ra vào căn nhà này ngoài người thân của gia đình anh cơ chứ?

Tô Kim Uyên hốt hoảng lay mạnh người Tuấn.

- Chuyện gì thế bé con? - Anh ngáp dài, đôi mắt vẫn nhắm nghiền và định quơ tay kéo Tô Kim Uyên nằm xuống.

- Dậy đi. Mau dậy đi. Có ai đó đang gõ cửa... phòng ngủ .

Nói đến đây, giọng cô gần như phát khóc. Tiếng gõ cửa lại tiếp tục vang lên.

- Tuấn hả con? Con đang ở trong phòng đó phải không? Mau ra ngoài này đi. Có Kiều Trang tới thăm con đây này.

Tô Kim Uyên há miệng, đôi mắt cô trừng trừng nhìn anh: “Kiều Trang? Cô ta đến đây làm gì cơ chứ? Và vì sao mẹ Tuấn lại tỏ ra thân thiết với cô ta như vậy?” . Kim Uyên bặm môi.

- Mẹ à? Sao mẹ lại tới lúc này? Có chuyện gì thế ạ? - Tuấn vẫn siết chặt tay cô. Ánh mắt anh không tránh được sự lo lắng.

- Anh Tuấn ạ! Anh vừa mới ốm dậy. Anh không thể ở trong phòng kín quá lâu như vậy được đâu? - Kiều Trang lại gõ cửa và dỗ ngọt anh.

Lúc này, cả người Tô Kim Uyên như run lên. Tuấn kéo người cô vào lòng mình và hôn lên vầng trán.

- Sẽ không sao đâu. Còn có anh ở bên cạnh em mà.

Dứt lời, Tuấn ra mở chốt cửa. Mẹ của anh không tránh khỏi kinh ngạc. Bà đưa mắt nhìn cậu con trai quần áo xộc xệch, lại liếc sang nhìn cô gái có khuôn mặt gầy guộc mà chưa một lần gặp mặt..

Kiều Trang cũng tròn mắt nhìn anh, sau đó là ánh mắt đầy lửa hướng về Tô Kim Uyên.

Lúc này, mẹ Tuấn mới đáp bằng giọng lạnh lùng:

- Hai đứa mau chỉnh đốn lại trang phục đi. Mẹ và Kiều Trang chờ ở ngoài phòng khách.

Tô Kim Uyên định nói một vài điều gì đó nhưng lại thôi. Cô giục anh thay quần áo nhanh để bà không phải đợi lâu. Lúc gấp chăn và dọn ga giường, Kim Uyên đứng bần thần một hồi... và chỉ có một mảng ga trắng tinh nhả nhúm đập vào mắt cô. Cảm giác hai chân như muốn quỵ xuống. Tuấn không hiểu điều gì đã xảy ra làm nét mặt cô thay đổi nhanh chóng đến như vậy. Anh siết chặt bàn tay.

- Chỉ cần ta bên nhau.

Tuấn kéo Tô Kim Uyên ra ngoài. Mẹ anh đang ngồi ở phòng khách. Kiều Trang lại loay hoay tiếng xoong chảo ở phòng trong. Tô Kim Uyên lấy làm khó chịu: ” Chắc chắn giữa Tuấn và Kiều Trang đã có điều gì đó xảy ra nên cô ta mới được người đàn bà lạnh lùng kia đối xử tốt như vậy. Không những thế, cô ta cũng có chìa khóa nhà và tự do ra vào ngôi nhà này nữa chứ?”. Càng suy nghĩ, cô càng mất tự tin vào bản thân. Lần đầu tiên gặp mẹ Tuấn, cô lại trong bộ dạng nhếch nhác và hoàn cảnh vô cùng trở trêu. Cô cúi đầu, ngại ngùng...

- Thưa mẹ. Đây là Tô Kim Uyên, bạn gái của con.

Mẹ Tuấn mở mắt to hơn, rồi bà nhấp một ngụm trà và đưa cái nhìn lướt từ đầu tới chân Tô Kim Uyên. Bà nhận thấy cô gái này thua xa Kiều Trang nhưng nước da Tô Kim Uyên lại trắng mịn và đôi mắt đen láy dù lộ rõ sự mệt mỏi qua vết quầng thâm.

- Các con quen nhau lâu chưa? Mà sao Tuấn không đưa bạn về nhà chơi vậy?

- Dạ! Một năm rồi ạ.

Tuấn vẫn siết chặt bàn tay Tô Kim Uyên. Đúng lúc đó, tiếng “choang” vang lên từ trong bếp. Mẹ Tuấn đứng dậy ngay lập tức, giọng bà lo lắng:

- Chuyện gì thể Kiều Trang? Con không sao đấy chứ?

Kiều Trang bặm môi, ngón tay phải của cô chảy bật máu. Tuấn tỏ vẻ lo lắng nhưng nét mặt của Tô Kim Uyên lúc đó nhìn anh lộ rõ sự ghen tị khiến anh chùn chân. Mẹ Tuấn vội vàng dùng băng gạc băng lại vết thương cho Kiều Trang. Bà phàn nàn:

- Cái thằng này. Cả tháng con ốm, một mình nó qua lại cái nhà này để chăm sóc con. Giờ nó bị thể này thì cũng là do quan tâm, lo lắng cho sức khỏe mới ốm dậy của con. Vậy mà còn... đứng đực mặt ra đó nữa.

- Dạ... Con không sao đâu bác.

Kiều Trang vội đỡ lời. Đôi mắt cô vẫn hướng chăm chăm về Tô Kim Uyên. Tô Kim Uyên cũng lạnh lùng nhìn lại cô gái đang cố tỏ ra ngoan hiền, yếu đuối.

Kim Uyên bặm môi và quay sang nhìn Tuấn. Nét mặt anh thoáng bối rối khi bắt gặp đôi mắt dờ dẩn xen lẫn sự mệt mỏi của cô nhưng chúng lại toát ra sự lạnh lùng một cách lạ lẫm: “Suốt thời gian qua, hai người luôn bên nhau ư?” .

Tuấn lay lay vai cô. Tô Kim Uyên vẫn im lặng nhìn Tuấn, rồi thâm ghen tị cái vẻ quan tâm, lo lắng của mẹ anh dành cho Kiều Trang. Cô nghe tim mình như vỡ ra.

- Chảy máu ở ngay ngón tay trở thể này thì làm sao mà đi xe được cơ chứ? Tuấn, con đưa Kiều Trang về nhà đi.

- Bác để con đưa Kiều Trang về nhà cũng được ạ! Chúng con đều ở chung xóm trọ với nhau. - Kim Uyên lúc này mới lên tiếng. Tuấn như trút được gánh nặng. Anh thở nhẹ nhõm...

- Tuấn! Con có nghe mẹ nói không? - Giọng bà tỏ ra giận dữ. - Tô Kim Uyên cứ ở lại đây. Dù sao thì bác và con cũng cần phải có thời gian nói chuyện để hiểu nhau thêm nữa chứ?

Tô Kim Uyên nhú chân mày. Những ngón tay cô ép vào nhau kêu rắc rắc.

- Đừng căng thẳng. Anh sẽ về nhà ngay. Hãy tin anh.

Tuấn lấy chìa khóa xe và đưa Kiều Trang về xóm trọ. Lòng anh nơm nớp một nỗi lo. Lần đầu tiên mẹ anh gặp Tô Kim Uyên lại đúng vào hoàn cảnh với vẻ bề ngoài nhếch nhác. Anh đi rất nhanh khiến Kiều Trang sợ hãi. Cô vòng tay ôm và tựa đầu vào vai anh. Một cảm giác lạnh chạy dọc cơ thể anh.

Rốt cuộc thì, giữa anh và Kiều Trang đang là mối quan hệ gì thế này?

Tô Kim Uyên ngồi thẳng lưng trên ghế sofa, đầu cô cúi hơi thấp một chút, và hai bàn tay vẫn ép chặt lấy nhau.

- Gia đình cháu ở đâu? Bố mẹ vẫn khỏe cả chứ? - Giọng người đàn bà có vẻ bớt lạnh lùng hơn nhưng hoàn toàn vẫn tạo khoảng cách giữa hai người.

- Ba cháu mất từ khi cháu học lớp một. Mẹ cháu cũng mới qua đời hơn một tháng nay. - Tô Kim Uyên lặng lẽ trả lời. Cô cố gắng giữ cho giọng nói của mình không bật thành tiếng nấc.

- Bác xin chia buồn với cháu. Đúng là chuyện người lớn luôn làm ảnh hưởng đến sự phát triển của con cái. Quả là không sai.

Tô Kim Uyên im lặng. Cô hiểu bà đang ám chỉ đến vấn đề gì. Sự lạnh lùng in hằn qua đôi mắt tròn to, đen láy. Bây giờ, cô mới hơi ngẩng đầu nhìn người đàn bà trước mặt. Có lần Tuấn nói ba mẹ anh mới chừng năm mươi tuổi thôi. Vậy mà so với người mẹ đã mất của cô, người đàn bà này quả là đẹp và quý phái. Cái nghèo, bệnh tật, tình cảm cá nhân gần như chìm chết tuổi thanh xuân và rồi chúng lại cướp đi hơi thở cuối cùng của mẹ cô ở độ tuổi còn quá trẻ. Vẫn là một sự ghen tị dấy lên trong suy nghĩ của cô.

- Hiện tại, cháu đi làm hay vẫn còn đi học?

- Dạ. Cháu mới tốt nghiệp và đang nộp đơn xin việc để được chờ phỏng vấn ạ!

- Vậy hai đứa quen nhau cách đây một năm phải chăng đó là mối quan hệ thầy và trò?

- Vâng.

Tô Kim Uyên hiểu điều này là như thế nào. Mỗi quan hệ “thầy” - “trò” mà cô từng quan niệm đó là sự loạn luân, trái đạo lý và thuộc vào điều tối kị. Người đàn bà này chẳng qua đang khéo léo nhắc nhở cô điều đó mà thôi. Còn Kiều Trang thì không, cô ta đã có công việc ổn định và họ đều nghiêm túc trong một mối quan hệ đồng nghiệp và được những người xung quanh thừa nhận, ủng hộ. Lòng tự trọng và sự kiêu hãnh của Tô Kim Uyên đang bị một người đàn bà lớn tuổi chà đạp. Cô cảm thấy mình bị tổn thương hơn bao giờ hết.

Từng tiếng tích tắc của quả lắc đồng hồ rung lên, cô ngồi đợi chờ Tuấn mà ngẫm như nửa thế kỷ đang nặng nhọc nhích từng tí trôi đi. Cô ngồi trên ghế sofa nhưng lại cảm giác đang đi trên cây cầu khỉ, chòng chành, chông chênh... Nỗi đau về người thân duy nhất cuối cùng cũng rời xa cô. Câu hỏi vì sao trong lần đầu tiên quan hệ chỉ là một mảng ga giường trắng nhảm nhảm? Ngay cả người đàn bà này, bà luôn dúi vào đầu cô những lời nói oan nghiệt. Rồi cả Tuấn và Kiều Trang, rốt cuộc thì mối quan hệ của họ cũng đâu hề đơn giản? Một khoảng trời tương lai với mây mù vằng vặc che kín lối đi đang dần xuất hiện trong đầu cô...

Tô Kim Uyên xin phép người đàn bà trước mặt và lặng lẽ ra về. Khi cánh cửa cổng vừa khép lại, nước mắt cô chảy lã chã thành hàng dài ở hai bên gò má. Nỗi đau tinh thần còn chưa kịp lắng xuống, vết thương ở giữa đôi chân lại dấy lên cơn đau buốt... Cô chọn ình một góc khuất giữa nơi Sài Gòn phồn hoa để tìm ình chỗ dừng chân.

Hóa ra từ đầu đến cuối, cô cũng chỉ là kẻ cô độc mà thôi.

10. Chương 10 The End

Phía sau giảng đường (Phần cuối)

Sưu tầm

Tuấn phóng xe như bay về nhà nhưng Tô Kim Uyên đã không còn ở đó nữa. Chỉ có mẹ anh đang nấu ăn và dọn dẹp nhà cửa. Bà nói bằng giọng dừng dừng: ” Mẹ thề là mẹ chẳng nói một điều gì làm mất lòng nó cả. Mẹ mới chỉ hỏi gia đình nó sao, công việc dự kiến như thế nào. Mẹ còn chưa kịp biết thêm gì về mối quan hệ của hai đứa nữa thì nó đã vội bỏ đi”.

Tuấn chán nản và lại tìm về khu xóm trọ. Tô Kim Uyên không có ở đó. Chỉ có Kiều Trang đang ngồi bó gối và hướng tầm nhìn ra ngoài ô cửa sổ. Lần đầu tiên, anh cảm thấy động lòng trước người con gái giữ lòng thủy chung với mối tình đơn phương kéo dài suốt bao năm qua. Anh chùn chân. Anh sợ người con gái ấy sẽ quyến rũ anh trong màn đêm khuya khoắt nên anh đã bỏ đi uống rượu ngay sau đó. Vậy mà Kiều Trang đã phát hiện ra sự có mặt đột ngột của Tuấn và lặng lẽ theo anh tới quán nhậu.

- Anh không tốt. Anh không xứng đáng với tình cảm của em . - Tuấn nhẹ nhàng nói.

Kiều Trang nín lặng. Cô sợ khi nghe thấy anh đang từ chối thẳng thừng tình cảm của mình. Cô không muốn nói bất kỳ một điều gì liên quan đến chuyện đó nữa. Cô ngồi cạnh, rót rượu và nhìn ngắm anh.

Đêm khuya, Tuấn không thể đưa cô về vì men rượu khiến chân tay anh như mềm nhũn. Tuấn cũng không cho cô tự ý về nhà một mình giữa trời đêm thành phố như thế này! Tuấn nằm ở ghế sofa và cảnh báo Kiều Trang vào phòng ngủ, chốt chặt cửa lại. Nhưng đến nửa đêm, Kiều Trang vẫn không tài nào ngủ nổi, phần vì lạ chỗ, phần vì lo lắng cho sức khỏe của Tuấn khi anh vừa mới ốm dậy.

Kiều Trang bèn nhồm dậy và xuống phòng bếp tìm phích nước để pha nước ấm và khăn mặt. Chiếc khăn màu vàng chanh vẫn đang đưa ngoài ô cửa sổ. Cô tiến lại gần, giật chúng ra khỏi móc treo và siết chặt trong tay. Lòng cô chua xót...

Tiếng trở mình khó chịu của Tuấn phát ra từ ghế sofa khiến Kiều Trang ngoảnh đầu lại. Cô quệt nước mắt rồi tiến đến chỗ Tuấn. Cô quỳ xuống bên anh, dùng chiếc khăn mùi xoa của mình lau trán cho anh, rồi tới vùng cổ, vùng ngực của anh đều đang tía mồ hôi.

Hơi thở của Kiều Trang phả vào mặt anh. Những ngón tay cô sờ theo cánh tay săn chắc đến bờ ngực có mùi mồ hôi nồng nồng. Ngay sau đó, anh mở mắt nhìn cô trong thứ ánh sáng mờ ảo của đèn ngủ. Lập tức,

Kiều Trang cảm thấy khó thở khi lần đầu tiên bắt gặp đôi mắt vừa dữ dằn, vừa mơ hồ khó tả của Tuấn. Khi cô chưa kịp phản ứng gì thì đã bị anh ghì ngã xuống chiếc ghế sofa đối diện. Bản thân Kiều Trang biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra sau đó nhưng cô bằng lòng chấp nhận hành động kỳ lạ này của anh. Mặc đôi môi anh đang điên cuồng hôn lên khắp mặt cô. Mặc cả đôi tay chỉ biết cầm phần, chầm bài cho sinh viên từng dịu dàng thế nào nay bỗng trở lên hung bạo, dữ dội...

Tô Kim Uyên cố lảng tránh không muốn gặp Tuấn cho đến khi tìm được công việc mới. Cô gửi hồ sơ đi khắp nơi, thậm chí là xin đi làm ở vùng dân tộc thiểu số hoặc trở ngược cả Bắc, hay tới vùng biển miền Trung. Cô không cho phép ai đụng chạm đến sự tự tôn và lòng kiêu hãnh của mình nữa. Cô sẽ phấn đấu để mọi người biết, hiểu và đặt lòng tin vào cô.

Hai tháng sau, cô nhận được thông báo ký hợp đồng dài hạn của một tổng công ty lớn ngoài Hà Nội. Người phỏng vấn đồng thời cũng là giám đốc nhân sự không phải ai khác chính là Tổ Uyên. Nhưng họ đều không biết gì về quá khứ với tình yêu dành ột người đàn ông tên Tuấn. Tổ Uyên cầm tập hồ sơ xin việc của Tô Kim Uyên. Thoạt đầu, Tổ Uyên đặc biệt chỉ chú ý đến cái tên trùng nhau thôi nhưng dần dà, chính đôi mắt tròn to đen láy của Tô Kim Uyên đã có sức hút và thuyết phục cô. Tổ Uyên hiểu, Tô Kim Uyên chính là người phụ nữ cô tìm kiếm lâu nay, sự chắc chắn và hết mình vì công việc bởi lòng kiêu hãnh như hằn lên trong đôi mắt đầy lửa ấy.

Tô Kim Uyên vui mừng nhận được điện thoại thông báo hẹn ngày phỏng vấn. Cô quyết định sẽ ra Bắc ngay trong ngày cuối tuần này nên cô vội vã thay quần áo rồi đi tìm Tuấn. Nhưng đau đớn thay, trên con đường vàng ươm nắng của buổi hoàng hôn Sài Gòn, cô bắt gặp Tuấn và Kiều Trang cùng đi vào bệnh viện phụ sản. Con đau dấy lên khiến cô gã quy ngay trước cửa bệnh viện. Cô hiểu vì sao hai tháng qua, Tuấn đã không đi tìm cô như trước nữa.

Bác sĩ nói rằng, Tô Kim Uyên chữa ngoài tử cung và đứa bé đã chết. Chính xác, nó chỉ là một phôi thai, chưa rõ hình hài. Cô đã bị lưu huyết trong ổ bụng và cần phải mổ gấp. Sau quá trình phẫu thuật để lại di chứng, cô đau đớn khi biết một điều rằng, cô không bao giờ sinh con được nữa.

Hóa ra từ đầu đến cuối, cô cũng chỉ là một kẻ cô độc mà thôi.

Sau hơn một năm, tình cờ Tô Kim Uyên trở lại Sài Gòn để phục vụ cho chuyến đi công tác với bản hợp đồng lên đến cả trăm tỷ đồng, cô gặp Tuấn ngồi trầm tư tại một quán café. Cô chủ động bước tới chỗ anh và dịu giọng:

- Lâu quá rồi chúng ta mới gặp nhau. Em ngồi đây được chứ?

Giọng nói Tô Kim Uyên vẫn lạnh lùng như xưa. Nhưng trước mặt anh bây giờ không còn là một cô sinh viên ngang ngạnh chỉ quần jean, áo thun năng động năm nào. Thay vào đó là một Tô Kim Uyên thành đạt, tóc búi cao, cùng chiếc váy ôm sát thân hình gợi cảm.

Tuấn thốt lên:

- Em bây giờ, khác ngày xưa quá!

Tô Kim Uyên nghe thấy vậy chỉ khẽ nhếch đôi môi cong lên một chút, cười cười lấy lệ.

- Cũng giống nhau cả thôi. Em yêu con người ngày xưa của anh và anh cũng vậy. Chúng ta đều khác quá.

Tuấn lắc lắc ly café, những ngón tay anh chạm vào phần miệng cốc, Tô Kim Uyên thừa độ tinh tế để phát hiện ra những cử động trên từng ngón tay anh. Cô nhìn mà sao chua xót quá.

- Ủ. Cũng phải. Tất cả cũng chỉ tại chúng ta đều chưa cố gắng vì nhau... ở hiện tại lúc bấy giờ.

Hai người họ ngồi chuyện trò với nhau suốt buổi chiều, không phải thông qua bằng ngôn ngữ, mà bằng cử chỉ và ánh mắt vô tình giao nhau. Tô Kim Uyên thừa biết rằng, anh bị Kiều Trang quyến rũ. Nhưng anh không bao giờ hiểu được nỗi đau mà cô phải hứng chịu một mình: bị lãng nhục, bị mất đi một phần máu thịt trên cơ thể, phải một mình lăn lộn nơi đất Bắc xa xôi...

Thực ra thì ... ” Cuối cùng, cũng chẳng có ai ở bên ai cả”.

Trước khi ra về, Tô Kim Uyên lấy một phong bì để trên mặt bàn và đưa về phía anh.

- Em gửi lại số tiền ngày trước anh đã giúp em. Em tính cả gốc lẫn lãi theo hệ số kép của ngân hàng. Chúng ta chẳng còn nợ nần gì nhau, đúng không anh?

Tuấn cười nhếch môi và nín lặng. Trước khi cửa quán café khép lại, Tô Kim Uyên ngoảnh đầu và mỉm cười một cách lạnh lùng hơn:

- Anh nhớ không? Lần đầu tiên đến nhà, em đã nói với anh rằng, em đã từng mơ mình sẽ được nhập hộ khẩu tại thành phố này...

Và Tô Kim Uyên lại bước đi. Nắng Sài Gòn buông trên vai cô, trên tóc cô... nhưng cơn nắng vàng ươm này liệu có làm trái tim cô thêm áp áp hơn?

Tuấn vẫn ngồi trong quán café. Đã quá muộn rồi dù cho anh có hối hận. Tô Kim Uyên đang cố tình làm anh đau ư? Anh không biết. Bởi rốt cuộc, hai người họ cũng chưa bao giờ cố gắng hết mình để bảo vệ tình yêu đó cả. Một tình yêu rất mơ hồ trong quá khứ nhưng hiện tại thì không... vợ con anh là có thật, họ tồn tại, họ bước vào cuộc đời anh, họ chi phối cuộc sống của anh.

Và quan trọng là Kiều Trang - một người đàn bà dám làm tất cả chỉ vì yêu anh và mong có anh bên cạnh. Còn Tô Kim Uyên ư? Có lẽ cô sinh ra, Chúa trời chỉ ban cho cô ánh mắt lạnh lùng và một trái tim mòn mõi không bao giờ chạm tới ý nghĩa hạnh phúc của tình yêu thực sự.

*****HẾT*****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phia-sau-giang-duong>